

דרכי נועם

שיעורים בעבודת ה'
לאור דברי רביה"ק
מוהר"ן מברסלב זיע"א

סימן ל"ז שיעור י'

תורה ז' תניינא שיעור כ"ג

ישיבת מאירת עיניים

ברסלב ירושלים

tateziser@gmail.com

דרכי נועם

סימן לו שיעור י, יום ד' פרשת טהרה,

רבינו אומר ששייך לכולנו ענין התגלות תורה, אומרים בזמירות שבת 'למעבד נשמתין ורוחין חדתי' בתרתי ותלתין ותלתא שבשין, מנגנים את זה ככה, אבל זה עיקר הזמירות של כל השבת. כי השבת מביא לנו נשמתין חדתי, הלוואי שיהיה לנו נפש, ה' ירחם מי שאין לו שלימות הנפש, כמעט אבוד לנצח, בכח רבינו נגיע למה שצריכים, ע"י שמקבלים בשבת רוח של קדושה, למעבד נשמתין ורוחין, שנעשה אצלינו, רואים את השבת, את היו"ט, את הפסח, רואים את האמת, מי אנחנו.

רבינו אומר שזה כלל גדול, אנחנו ההמשך של אברהם יצחק ויעקב, שגילו את האמת בעולם, לא היה אמת.

המדות יורדים ליפול, אהבות ויראות נפולות. תפארת נפול, ע' נפש לבית יעקב ירדו למצרים, ככה זה אצל כל אדם. והנה אנחנו עבשיו אחרי יציאת מצרים, יוצאים, שישים רבוא מכלל ישראל, כלליות הקדושה, מקבלים את הנשמה. מקבלים את הדעת.

כי הגלות של ע' נפש הוא מה שמוכרח לעבור על כל בן אדם נסיונות, נסיונות, נופל עליו כל מיני חושך, כל מיני דאגות, כל מיני טרדות ועצבות ויאוש, ומי מדבר מעיקר הכלליות של היצר הרע, התאוות הקשות, כל מה שנופל על האדם נסיונות מהעבר וההווה שלו, עד שהוא מיואש לגמרי, חושב שלא יודע ללמוד ולא יצליח אף פעם, והפרנסה קשה, זהו הגלות של ע' מדות שנופל על האדם.

אבל בני ישראל יש לנו כח לצאת מזה, הכל מושרש ביציאת מצרים, ירדו ע' נפש כדי לעלות. כל ירידה נעשה עליה. עוברים את הקרי"ס, שאפילו כל הרע רודף אחריו, לא עוזב אותך, הפחד והאימה ממשי וגדול מאד, הנה הוא בא לחטוף אותי, והים רועש וגועש, בלבולים ומחשבות זרות ורעות ותאוות ובעיות, אבל השי"ת מראה מטה עוז, והרע עוזב אותך.

ויש י"ב שבילין, מרכבה דקדושה, י"ב שבטי י"ה, י"ב דרכי עבודת ה', כל אדם והדרך המיוחדת שלו, שמוצא את ה' בעוה"ז, שמע וברוך שם י"ב תיבות. מציאות הדביקות בקדושה בפשטות נעשה י"ב שבילין, ו' מדות ברצוא ו' מדות בשוב.

ומזה נעשה שאע"פ שמקודם היית אבוד, כמו עצם של הרינג בערימה של קש קילומטר גבוה, אבל כל זה לטובה, שאתה מקלף את הקליפה ואוכל את הפרי, הפרי הוא מה שהתברר אצלך השכל, שאתה עושה נחת רוח למעלה, ונשפע עלינו גאולה. והוצאתי והצלתי וכו', וידעתם כי אני ה'.

וזה מה שלמדנו כאן בכלל המאמר איך להתעלות מזה.

למדנו באות ה', רבינו אומר שכשאדם זוכה נעשה 'למעבד נשמתין', יש לך התנוצצות של אמת, שכל אחד מתנוצץ לו מציאות ה', מה אני רוצה בעולם, יש לי תכלית אשרינו, מתנוצץ לו האור של הרבי, נולד אצלו הנשמה והרוח. הנשמה זה הבנה שזורח ותופס אותך ומוליך אותך הרבה זמן, שאפילו שאתה שוכח את האור, נשאר לך משהו מחזיק אותך. למעבד נשמתין, תרתין ותלתין ל"ב שבילי

החכמה תיקון ל"ב שבילי אלקים, ואתה מבין בלימוד ומתחזק, ומבין בספרי רבינו והבעש"ט ומחיה אותך ואתה משתנה לגמרי.

תלתא שבשין זה אור הבינה נצח הוד יסוד, שין של התפילין, מאיר לך שכל ואמונה. מאיר הכל.

כשבא להתגלות התורה, יש לך אבהו, אברהם אוהבי, יצחק יראת ה', יעקב שכל ודעת שמסתדר בעוה"ז, לבן ביקש לעקור את הכל, ויעקב היפך אותו ע"י אור השכל, בשכל אפשר להפוך הכל. זהו הולדת ע' נפש, הולדת אור החכמה שנקרא ע' פנים של תורה. שאתה מבין בתורה. פנים של תורה פירושו שאתה מבין את זה, יש שאדם לומד ולא מבין, ויש שאדם צריך הלכה, איך להתחזק, איך לעבוד את ה' בכל דבר, איך מתפללים, איך אדם קם והולך, אם הוא מאמין בה', מה עושה כשנופל, זה הלכות כאלה, דרך ארץ, כל אדם צריך לתפוס מה טוב לו בחיים.

ע' פנים של תורה, הוא הפירוש של תורה, ועי"ז נכנע ע' תאוות, כי יש לך נשמה, שכל ודעת.

[ה] וְכִשְׁבָּא לְהַתְגַּלוּת הַתּוֹרָה, אָזִי נַעֲשֶׂה מֵהַתְגַּלוּת נְשָׁמוֹת חֲדָשׁוֹת. כְּמוֹ נְשָׁמוֹת: "לְמַעַבְד נְשָׁמַתִּין וְרוּחִין חֲדָתִין בְּתַרְתִּין וּבְתַלְתִּין" הַיָּא הַתּוֹרָה שְׂיֵשׁ בָּהּ שְׁלִשִׁים וּשְׁנַיִם תְּיִבוֹת הַחֻכְמָה. "וּבְתַלְתָּא שְׁבַשִּׁין" הֵינּוּ 'אוֹרֵי תַא תְּלִיתָא' (שְׁבַת פ"ח). נִמְצָא כְּשֶׁהַצַּדִּיק מְגַלֵּה אֵיזָה דְבַר תּוֹרָה, אָזִי מוֹרִיד נְשָׁמַתִּין חֲדָתִין, לְכָל אֶחָד מֵהַשּׁוֹמְעִין הַתּוֹרָה לְפִי בְּחֵינְתוֹ וְתַפְסִיתוֹ:

אבל רבינו מזהיר אותנו, תדע שנותנים לך את אור הצדיק, אור גדול, אבל יש לפניך סכנה גדולה, שהתורה יש לה שני כוחות, יכול לקבל אור התורה עם חיות, כל סברא בחומש רש"י, במשנה וגמרא, זה מחיה את האדם, בלי זה אין אויר, גמרא, משנה הלכה. וכן ספרי צדיקים. תורה בפשטות. אחרת אין לך חיות. אין הצמצום של האדם רק בתוך התורה שה' נתן.

אבל יש בעיות, שהתורה נהיה אצלך סם מות, לא אוהב את המגיד שיעור, צוחקים עלי.

גם חצות, אחד קם עם חיות. השני בוכה למה לא זכיתי, אומרים לו להיות בשמחה, הוא בשמחה ולא שב בתשובה, התבלבל, צריך להיות בשמחה מתוך תשובה, או אומרים לו לשוב בתשובה, והוא עצוב חושב שהוא רחוק. צריך לחפש מאד את ה'. ואז הוא יבין מה זה התורה, התורה זה דבר שעושה שמח וחיים טובים, ומקרב אותי לה', ויחד עם דרך שמתקרב לה' עם חיות, אשרינו מה טוב חלקינו, אהבת ה' ויראתו. ותורה בלי גאווה.

פרשת מצורע, צרעת בא מגאווה לשה"ר ומחלוקות, תפוס עם עצמו, וגמרנו, לא מכיר את ה', כי הוא סגור בקופסה שלו, רוח הקדושה והנבואה סגור ממנו, וכן בכל דבר, אנשים טועים, בפרנסה, מתבייש לבקש מאנשים, עשה ע"ז מעצמו, וכן בכל דבר בעולם יש טעויות. דרך הלימוד שהוא צריך, ודרך העבודה.

אומר רבינו תיזהר יש סם חיים ויש שלא קיבל את התורה נכון, בלי ביטול ואמונה ורצון להתקרב לה', ועי"ז משהו התקלקל.

דרכי נועם

מלעיל, הוא בְּחִינַת 'קְמִיץ וְסָתִים'. אָךְ לְפִי בְּחִינַת הַכְּלִי
הַמְקַבְּלִים, הוּא בְּחִינַת צִירִי, שְׁנֹצֵטֵיר הָאוֹר לְפִי בְּחִינַת
הַכְּלִי:

הקמץ הוא ניקוד של אור הכתר, חסד מופלא, בלתי
מתפשט, תעשה לזה כלי, אם לא, הוא ריבוי אור. ולפי בחי'
הכלי של המקבלים יש צירי, ציור.

זה היה הסיום עם משה רבינו, הוציאנו ממצרים נתן לנו
את התורה, ובמדבר, ובסוף היו בערבות מואב על גבול,
ובא בלעם והכשיל אותם בעבירות חמורות ה' ירחם,
איך ניצולים מזה. היו עייפים, ארבעים שנה הסתובבו
במדבר, רצו בית נורמלי, לא ראו בחיים כאלה, פתאום נהיו
משוגעים, ונתפסו לדברים הכי מבאישים מייאשים, בושה
וחרפה זבל כזה, משה רבינו ראה את הבעיה.

מה זה בלעם, למדנו לעיל פירוש ד' אותיותיו, בלעם הוא
כח עמלק, גלות מצרים שורש הקליפות. ב' הוא נגד
התחלה חדשה, תעשה התחלה חדשה, בלעם לא נותן,
והרי כבר התחלת ונפלת עוד פעם. אל תתחיל. מזה אנו
רואים שהיצר הרע מפחד פחד מות מההתחלות שלך.

ל' זה סיום התורה, לעיני כל ישראל, בלעם רוצה לומר שאף
פעם לא גמרת שום דבר שלם. לא הקמת את השכינה, לא
עשית תיקונים, אבל יש לי נקודות טובות שמאירים אור
גדול, בלעם זה עמלק שמפיל את האדם שלא יהיה לו כלי
המוחין, זה כולל לבן ועמלק, כלליות תוקף הרע של קליפת
נגה, שמפיל את האדם באש מתלקחת ולא מרגיש כלום,
קטנות דקטנות.

ע', עושה ע' פנים של תאוות, חדשות ושטויות ובלבולים.

מ' יום של קבלת התורה, לצייר את התורה שיכנס לתוך
הדעת בחי' מ', בלעם עומד נגד זה.

ומשה רבינו יותר חזק ממנו, שהאיר לנו את הדרך, בלעם
היה לו כח של טומאה לגרום לעם ישראל ציור רע, שלא
נצייר את הכלים דקדושה, שלא יהיה בכוחינו כח לצייר,
מרחב בלבולים יאוש וכבידות ועין הרע, נסיונות הקשים
שהוא הכניס, שזה מה שנעשה בכל דור. וזה היה הדבר
האחרון אצל משה, לפני הסתלקותו, שלאחר הסתלקותו
זכינו מיד לכל הישועות להכנס לא", כך זה אצל כל
הצדיקים, אחר כך נהיה כל הישועות..

**ועל כן כתיב בבלעם (במדבר כ"ג): "הנה ברך לקחתי,
בקמץ. וברך ולא אשיבנו", בצירי.**

בלעם חשב שהוא לוקח אור בלתי מצומצם ומצייר לרע,
התעוררות לתשובה נעשה יאוש, התעוררות לשמחה
נעשה הפקרות וכו', בלעם תמה, תמיד הוא הגביר כחות
הטומאה לגרום בלבולים בעם ישראל, לצייר בראש של
אדם הרהורים ובלבולים, להפיל רוח של טומאה גדולה
כ"כ, ואין כח.

אבל 'וברך ולא אשיבנו', מישהו תפס את האור של אותם
הימים, וצייר אותם לניגון יפה, עם ישראל שמעו ניגון יפה,
ולא עבד כל הקללות של בלעם, כי זה כבר היה מצויר
לטובה. זה ענין הצדיקים שהם מציירים לנו אור מצויר
לברכה, ואנו לוקחים משהו שמחיה ומחזק אותנו, אנחנו
חזקים כברזל פלדה, לא מפחדים משום דבר.

כי התורה יש לה שני פחות: להמית ולהחיות. כמו
שְׁאָמְרוּ "וְשִׁמְתֶם" זְכָה נְעֻשִׁית לוֹ סֵם חַיִּים וְכוּ' (יומא
ע"ב, וְעֵינַן תַּעֲבִיז ז'), וְכִתִּיב (הוֹשֵׁעַ י"ד): "יִשְׂרָאֵל דְּרָכֵי ה'
צְדִיקִים יִלְכוּ בָם" וְכוּ'.

ופושעים יכשלו בם, שהתורה נהיה אצלך מכשול, בדרך
של גאווה, 'ואני צריך משהו'.

**כָּךְ הַתּוֹרָה שֶׁל הַצְּדִיק לְכָל אֶחָד כְּפִי תַּפְיֶסְתוּ, יֵשׁ אֲדָם
שֶׁנֶּעֱשָׂה לוֹ נִשְׁמָה חֲדָשָׁה מֵהַתְּגִלּוֹת הַתּוֹרָה, וְיֵשׁ אֲדָם
שֶׁהוּא, חֵס וְשִׁלּוּם, לְהַפּוֹךְ, כְּמוֹ שֶׁכָּתוּב: "צְדִיקִים יִלְכוּ
בָם". הַכֵּל לְפִי הַכְּלִי שֶׁלוֹ, הֵינּוּ כְּפִי תַּפְיֶסְתוּ, תַּפְיֶסְת
הַמּוֹחִין שֶׁלוֹ:**

**דָּזָה הוּא כָּלֵל גְּדוֹל, שְׂאֵי אֶפְשֵׁר לְשׁוּם אֲדָם לְהַשִּׁיג וְלַתְּפֹס
אֶפִּילוּ בְּדַבּוּרוֹ שֶׁל הַצְּדִיק, שֶׁהוּא מַתִּייגֵעַ מֵאֲד, מִסֵּר נִפְשׁוֹ
לְקֶרֶב אֲנָשִׁים לֵה' וְיֵרֵד אֵלָיו, לֹמֵר דְּבָרִים פְּשׁוּטִים מִחֻזְקִים
וּמַחֲיִים, אַעֲפ"כּ אֵי אֶפְשֵׁר לַתְּפֹס בְּדַבְרֵי אִם לֹא שֶׁתִּקְנֶן
תְּחִלָּה אוֹת בְּרִית קֹדֶשׁ כְּרֵאוּי, וְאַזִּי יִכּוֹל לְהֵבִין וְלַתְּפֹס
דַּבּוּרוֹ שֶׁל הַצְּדִיק.**

**דְּאִיתָא בְּזֵהרָ: 'סְלוּקָא דִּיסוּדָא עַד אָבָא וְאִמָּא'. שְׁהֵם
בְּחִינַת חֲכָמָה וּבִינָה, שְׁהֵם י"ה, שְׁהֵם מַחֲיִין. נִמְצָא
כְּשֶׁתִּקְנֶן אוֹת בְּרִית קֹדֶשׁ כְּרֵאוּי, אֲזִי הַמּוֹחִין שֶׁלוֹ בְּשִׁלְמוֹת,
וְיִכּוֹל לְהֵבִין דַּבּוּרוֹ שֶׁל הַצְּדִיק. כְּפִי הַתִּקְנֶן שֶׁל כָּל אֶחָד, כָּךְ
הוּא הַשְּׂגָתוֹ:**

כך הוא השגתו. אשרינו אשרינו, כולנו בסדר גמור, ממש
נפלא. מה יהיה עם מישהו אחר?...

**[ו] וְזֶה הוּא כָּלֵל גְּדוֹל, 'כִּי מִפִּי עֲלִיּוֹן לֹא תֵצֵא'. כִּי אִם אוֹר
פְּשׁוּט. אָךְ לְפִי בְּחִינַת כְּלִי הַמְקַבֵּל אֶת הָאוֹר, כָּךְ נִצְטִיר
הָאוֹר בְּתוֹכוֹ,**

לכן צריך לעבוד משהו, זה לא השתדלות, אלא בירורים
שעושה כלי, וכן כל מציאות שה' עשה בעוה"ז שזה דומה
למה שנעשה למעלה, בחי' מלכות לעומת הדעת. בכל דבר
יש דומה, צריך להתדמות למעלה לעשות כל דבר לשם
שמים, וכן בפרנסה עובד משהו, במשהו שאתה עוסק
ומצליח, מנסה פה או שם, אחרת, עוסקים בצדקה וחסד,
מה שיהיה אבל תעשה משהו, כן הוא סדר העולם.

וכן ברוחניות צריך להכין כלי.

**אִם הַכְּלִי הוּא בְּשִׁלְמוֹת, שִׁישׁ לוֹ קְדוּשָׁה, הוּא נָקִי, לֹא
מְצוּרַע וְלֹא זָב, וְלֹא מֵלֵא מִדּוֹת רַעוּת וְתַאוּוֹת, יֵשׁ לוֹ מַח
וּשְׂכֵל, לֹא שִׁיכוּר מִתַּאוּוֹת, אֲזִי הוּא מְקַבֵּל בְּבְחִינַת מְאוּרֹת
מְלֵא, יוֹצֵר הַמְאוּרֹת מֵלֵא, וְאִם, חֵס וְשִׁלּוּם, הַכְּלִי אֵינּוּ
בְּשִׁלְמוֹת, אֲזִי הוּא מְקַבֵּל בְּבְחִינַת מְאוּרֹת חֶסֶד וְאוֹ, כְּמוֹ
שֶׁכָּתוּב (מְשִׁלֵּי ג'): "מְאוּרֹת ה' בְּבִית רְשָׁע" הֵיפֵךְ בְּרַכָּה, ה'
יֵרַחֵם, כֵּל דְּבַר מְקַבֵּל עִם גְּאוּה אוֹ יֵאוּשׁ. בְּלִי סוּף בְּלִבּוּלִים,
בְּכָל דְּבַר אוֹמֵר אֲנִי צָרִיךְ לְהִיּוֹת אַחֲרָי, כֵּל הַנְּפִילוֹת וְתַאוּת
בֵּא מִזֶּה, כִּי חוֹשֵׁב אֲנִי לֹא יִכּוֹל,וְהִרִי הַתּוֹרָה זֶה רַק בְּרַכָּה,
מִנְסִים וּמִנְסִים וְאֲנִי שִׂמַח, מִנְסָה לְשׁוּב בְּתִשׁוּבָה וְאֲנִי
שִׂמַח.**

אך כשאין לאדם כלי, לא יכול לקבל אפילו דיבור של הצדיק.
מה עושים?

וְזֶה הוּא "צְדִיקִים יִלְכוּ בָם" [וכו']. כִּי אוֹר הַפְּשׁוּט הֶבֵּא

דרכי נועם

**זֶה נִשְׁתַּבְּחוּ חֲכָמֵי הַרְפוּאוֹת, נְשֵׁי הַרְפוּאוֹת לְמִשְׁנַע.
זֶה הוּא 'סְלוּקָא דִּי סוּדָא עַד אָבָא וְאִמָּא', הֵינּוּ בְּחִינַת נְשֵׁי
מַעֲיָד עֲלֵיהֶם:**

מסרסים בן אדם, הוא יהיה בסדר גמור, כל הצרות מתחיל מהדברים האלה, שזה הבעיה הכי גדולה שיש.

אומר רבינו שאדם יכול לזכות לנשמתין חדתין, משהו משהו, וואו, הצדיק אומר תורה ומאיר לנו אור מופלא מאד. פתאום אומר רבינו, כל מה שאני עושה, לא שוה כלום, אם אתה מצייר לרע, לא זכה נעשה סם מות, אפילו הצדיק אומר תורה, אם אין לך כלי, לא תקבל את זה נכון, תהיה משוגע, או יותר מדי עצבני, תשגע אחרים, ותעשה מחלוקות ובלגנים.

רגע אחד, בשביל מה אנו לומדים לקוטי מוהרן? מה יהיה פה? מה העצה לכל אדם? והרי רבינו אומר שצריך שלימות בתיקון הברית. כולנו אוחזים בזה בוודאי....

בהלויה של הרבי רבי אלימלך, אמרו מי יקח את המיטה לקבורה, אמרו רק מי שהוא נקי לגמרי, יצא רק רבי דוד'ל לעלוברע זי"ע. רק אחד. א"כ מה נאמר אנו. איך מציירים את האור הטובה.

הנה זכינו ליציאת מצרים, התקרבונו לה', התגלה בעולם הדעת שאין טבע, אין ריחוק מה', אין קליפות, אין ציור לרע, והוצאתי והצלתי וכו', וידעתם כי אני ה', הכל מצויר לברכה, פסח זה אתערותא דלעילא, יושב בליל הסדר, אוכל מצה ושורת ד' כוסות, כבר לא דנים אותו בשנה זה, כבר בתוך המועדון, חבר אצל הקב"ה, אשרינו מה טוב חלקינו, מקבלים אור מצויר.

ועכשיו בימי הספירה אנו צריכים לצייר את האור מחדש, בתוך מצב חושך ענן וערפל, ששוכח לספור, לא יודע כמה הספירה היום, אנו עוסקים עכשיו לתקן את הציור, בימי הספירה.

רבינו אומר משהו בתורה הזאת, לתקן מה שהכניס כאן סיום קשה בזה שאם אין לי ציור לברכה לא זכה נעשה לו סם וכו'. כמו פרשת מצורע מסתיים לאיש אשר טמאה וכו', איך פרשה מסיימת בדבר הכי זבל בזה? אלא שאסור להתיימש, אולי רבינו אומר משהו בתורה הזאת עצה לזה. נסתכל בתורה נבדוק, מה נמצא? מישהו למד את התורה קצת?

העצה היא קריאת שמע, הקדים לומר לנו תחילה, שעיקר תיקון המח של האדם הוא שמע וברוך שם. זהו.

וכל מה שלמדנו את הענין הזה באריכות. כל מה שאמר לנו שיכול להיות אצל האדם שכל מה שילמד יצטייר אצלו לרע, אפילו דברי הצדיק, אך לכן גילה לנו מה יש לעשות. אמר לנו באריכות ענין ק"ש, עכשיו תשימו לב לזה. שאמר מתחילה שיש תיקון, לומר פסוק שמע וברוך שם, ואדם זורק מעצמו את הכח של הטחול והעצבות שמשם כל הסט"א קללה וטומאה, ומתרומם ונכלל בתיבות של ק"ש, מ"ט אותיות הקדושים של שמע וברוך שם, ונכלל בי"ב שבטי י"ה, ויש לה נשמתין חדתין.

ורבינו אומר שאפילו אם היצר הרע רודף אחריו מהעבר שלו, וממשיך עליו מחשבות נורא נוראות, יאמר שמע וברוך שם עם בכיה קצת, והכל יסתדר. ואח"כ מדבר

הנה ברך לקחתי, תמיד היה פרנסה שלו לעשות קלות, והוא ניסה כל מיני דברים, ולא הצליח לו.

**כִּי אָפְלוּ הַלְקִיחָה שְׁהִיא אֶז בְּבַחֲבִינַת קְמִיץ וְסִתִּים, הִיא
בְּבַחֲבִינַת בְּרָהּ. רְאִיָּה לְזֶה, כִּי הוּא הִיָּה רוּצָה לְהַצְטִיר
לְפִי בְּחִינַת הַכְּלִי שְׁלוֹ, שְׁהִיא בְּחִינַת קְלָלָה, הִיָּה רוּצָה
לְהַשְׁתַּלֵּט עַל עַם יִשְׂרָאֵל עִם צִיּוֹר קְלָלָה שְׁלוֹ, וְלֹא הִיָּה יְכוּל
לְהַשִּׁיב וּלְצַרְף וּלְהַצְטִיר כָּלֵל לְפִי בְּחִינַתוֹ. זֶה: "וּבְרָךְ וְלֹא
אֲשִׁיבֶנּוּ", וּמִפְּנֵי שְׁהִיָּה בְּשַׁעַת לְקִיחָה, הוּא בְּחִינַת בְּרָהּ.**

**וּמִפְּנֵי מָה, לְפִי שְׁהַעֲיֵד עֲלֵיהֶם הַפְּתוּב שְׁיִשְׂרָאֵל נִקְרָא
נְשֵׁי יָהּ, כְּמוֹ (שְׁפָרְשׁוּ) (שְׁפָרְשׁוּ רִש"י) זְכָרוֹנוֹ לְבְרָכָה:
עַל הַחֲנוּכִי (בְּמִדְבָר כ"ו): "נְשֵׁי מַעֲיָד עֲלֵיהֶם", שֵׁם יָהּ
שְׁהוּא בְּחִינַת מַחֲיָן, כְּמוֹ שְׁמוּבָא (בְּגִמְרָא) [בְּמִדְרָשׁ (יֵא)].
שְׁהַעֲבִי"ם הֵיוּ אוֹמְרִים אִם בְּגוֹפֶם הֵיוּ מוֹשְׁלִים וְכוּ', לְפִיכָךְ
הַעֲיֵד הַפְּתוּב עֲלֵיהֶם:**

מה היה הכח שלנו, קדושת משה רבינו שעומד כנגד בלעם, שהוא כלל התגלות ע' פנים של תורה, משה רבינו בגימ' תרו"ג מצוות, כלומר שבכל תזוזה יש לך מצוה, כלל ישראל דבקים במשה ויש מצוה בכל תזוזה. והתורה מעידה, מי זה עם ישראל, ציור, תדע אחי היקר, תדע שאתה גדול.

לומדים חומש ויקרא, בפ' שמיני כתוב והתקדישתם, כי קדוש אני, תהיה נבדל מהזבל, אתה מלא חן, כל העוה"ז מראה על הקדושה למעלה, הר, שדה, עץ, ה' מרומם עם זה, ואנו דבוקים בה', קדושים תהיו כי קדוש אני, אתה שלי, אתה שייך לקדושה ולא לצרעת.

מצורע, היינו אדם שמחמת הגאווה לשה"ר והמחלוקות והשטותים, הוא מצייר כל דבר לרע, אין לו רוח נבואה, בזמן ביהמ"ק היה חסד גדול שהיה צרעת, מזה היה קיום ביהמ"ק, אנשים פיחדו לעשות מחלוקות, אם דיבר לשה"ר נהיה לו על המצח צרעת, לא יכל לצאת עשר שנים עד ששב בתשובה, אנשים היו בסדר לא דיברו לשה"ר ומחלוקות.

אנו צריכים להיות קדושים, ודבוקי סבה', זה הנשמה שלנו, זה המציאות שלנו.

והפסוק מעיד, החנוכי הפלואי, ספרו את כלל ישראל, נשאר ח"ן משפחות מתוך ע', נשאר חון של ע' משפחות, נשאר חן של כל ישראל, שמ"י מעיד עליהם, ה' לפני ה', כי העיקר הוא אתערותא דלתתא, כך אומר האור החיים הק'. ה' מעיד שהם ראויים לקבל את הכח של משה רבינו, כי כולם נקיים וקדושים.

רק עם ישראל זה עם שנשאר מכל העמים, כל שאר האומות זה טשולנט של כמה מחלות, סיפורי סבתא, רק בני ישראל, שמי מעיד עליהם בן אחר בן, ממש מיוחסים, עדות לישראל, החנוכי הפלואי.

**זֶה נִשְׁתַּבְּחוּ (דְּבָרִים י"א): "רְאֵה אֲנִי נוֹתֵן לְפִינֵיכֶם דִּיקָא,
כִּי לְמַעְלָה [הוּא] בְּבַחֲבִינַת קְמִץ, נְשֵׁי וְסִתִּים. אָבָל
לְפִינֵיכֶם לְמַטָּה, נְצַטִּיר הָאוֹר לְפִי בְּחִינַת הַכְּלִי. וּבְנִשְׁבִּיל
זֶה יַעַץ בְּלַעַם לְבָלֵק לְהַכְשִׁילֵם בְּדַבְרֵי עֲרֻה, דְּדִי לְקַלְקֵל
כְּלֵיהֶם:**

נותן לפניכם ברכה, שהברכה בידך, לפי הכלי שלך.

בלעם יעץ בענין שהוא עיקר עצת היצר הרע.

מהתגלות התורה.

הרי א"כ הצדיק כן יכול לעזור לי.

הענין הוא שכדי לצייר אור לטובה, צריך ביטול, אמונה, שמע ישראל זה אמונה אמיתית בהאמת. אדם צריך להאמין שויתי ה' לנגדי תמיד, יראת ה', להאמין כמה ה' אוהב אותי, להיות בשמחה וחיות. נתן לי להתפלל מעריב ולומר ספירה, נתן לי יו"ט פסח כזה, לג בעומר כזה, ספירה כזה, אהבה כזאת. התפעלות ויופי וכן כזה, אדם צריך לעזוב את הכל ולהכנס רק לזה.

תאמין שיש בכל דבר ניצוץ אלקי, ה' אלקינו ה', אור העליון עתיק, הוא אחד עם מה שהולך פה בעוה"ז, הכל ממש מאוחד, אין שום הפרש.

העצה הוא להתבטל לאמונה, שזה בחי' ביטול חמץ, תזרוק את כל מה שאתה חושב, כל מה שיש לך בראש, זה כלום, אפילו שזה תופס ואתך חזק, תתקשר לצדיקים, הם יודעים מה זה יראה ואהבה, הם יודעים מה זה מוחין, הם רואים מה שהם עושים, אנו צריכים להתבטל להם לגמרי, הם אומרים לנו שהשכל שלך פועל ועוזר, אפילו שאדם אומר, עשיתי את הכל וזה לא הולך, רק צרות. תתבטל אל הצדיקים

עיקר הנקודה הוא לחפש מה שהצדיק אומר, להבין, כי הצדיק מגלה מציאות אמיתית התורה, מהזוה"ק וכתבי האריז"ל, ומהבעש"ט, זה דבר שצריך לצמצם, להתבטל אל האמת הזה, ה' אוהב אותי, צריך אותי, אני שליח של ה'. כל מדה שיש לי, אפילו מדה רע, לא יודע, אני בעצבות? לא יודע, אני לא מרגיש טוב,? לא יודע. רק מאמין בה'.

בלי הביטול הזה, נשאר לך השכל, שהוא עצמו הפגם הברית. ומצייר לקללה, רואה רק חסרון ואין לי ואין לי, זה הבעיה, וה' ישמור אם גם אומר מהפה לא טוב לי, זה פצצה נוראה. תלחם בדיבור שלך, אני טוב, הרבי אומר שיש לי טוב, אני מתבטל האמת שה' איתי.

רבינו אומר שאי אפשר לקבל אפילו מרבינו כלום, כי אנחנו הכלים שלנו מקולקלים,

כן רבי נתן שואל בהל' ק"ש הלכה ד'

אם כן, חס ושלום, אָפֶס תִּקְוָה! כִּי אֵינִי יָכוֹל לְקַבֵּל שׁוֹמֵ עֵצָה מִהַתּוֹרָה הַקְּדוּשָׁה מֵאַחַר שֶׁהִמְחִין שְׁלוֹ אֵינֶם מִתְקַיְּמִים עַל יְדֵי פֶגֶם הַבְּרִית שֶׁפֶגַם, וְאֶדְרָבָא! 'לֹא זָכָה נַעֲשֶׂה לּוֹ סֵם מְוֵת' (יומא עב:) חס ושלום, כִּי נֶצְטִיר אֶצְלוּ הָאֹר בְּהַפּוּךְ לְפִי פֶגַם הַכֹּלִים שֶׁל הַמְּחִין שְׁלוֹ, וְאִם כֵּן מִה יִפְעַל בְּעֶסֶק הַתּוֹרָה וְכֵן אֶפְלוּ כְּשִׁיבֹא לְהַצְדִּיק, וְהַצְדִּיק יִגְלֶה לוֹ תּוֹרָה וּמוֹסָר, מִה יִוָּעִיל לוֹ אֶדְרָבָא! יוֹכֵל לְקַלְקֵל לוֹ יוֹתֵר, חֵס וְשָׁלוֹם, מִחֲמַת שֶׁתְּפִיסַת הַמְּחִין שְׁלוֹ הֵם פְּגוּמִים עַל יְדֵי פֶגַם הַבְּרִית, וְאִזִּי אֵינִי יָכוֹל לְתַפֵּס דְּבוּרוֹ שֶׁל הַצְדִּיק, רַק אֶדְרָבָא נֶצְטִיר אֶצְלוּ לְהַפֵּךְ, בְּחִינַת: 'לֹא זָכָה וְכוּ', כְּמִבְּאֵר שֶׁמִּה הֵיטֵב בְּהַתּוֹרָה הַנִּלְלָה. וְאִם כֵּן נִפְלַ פֶּתָא בְּבִירָא, וְיִמָּה הוֹעִילוּ חֲכָמִים בְּתַקְנֵתָּ שְׁעוֹסְקִין כָּל יְמֵיהֶם לְתַקּוּ נִפְשׁוֹת יִשְׂרָאֵל עַל יְדֵי הַתְּגָלוֹת תּוֹרָתָם הַקְּדוּשָׁה, וְעָקֵר תְּקוּן נִפְשׁוֹת יִשְׂרָאֵל הוּא לְהוֹצִיאֵם מִפֶּגַם הַבְּרִית, שְׁזָהוּ יִסוּד כָּל הַתּוֹרָה בְּלָהּ, כִּי־דוּעָ, וְאִיךְ אֶפְשֶׁר לְתַקּוּ עַל יְדֵי הַתּוֹרָה אֶת אוֹתָן שֶׁפֶגְמוֹ בְּבִרֵית קֹדֶשׁ, מֵאַחַר שֶׁאֵין לָהֶם יָכֹלֶת לְתַפֵּס דְּבוּרוֹ שֶׁל הַצְדִּיק וְכוּ', אֶדְרָבָא! נֶצְטִיר אֶצְלוּ אֹר הַתּוֹרָה שֶׁל הַצְדִּיק לְהַפֵּךְ, חֵס וְשָׁלוֹם, בְּבִחִינַת 'לֹא זָכָה וְכוּ' כְּפ"ל.

זהו הכלל. כי יסוד של הכל הוא מה שזכינו עכשיו בפסח, הוא המציאו תשאדם מרים את המחשבה שלו מהשכחה והכעס הנורא, בלבולים נוראים ופחדים, שאתה לא יכול לישון יומיים שלש, הכל הלך פייפין, חושך ענן וערפל, ה' ירחם ה' ירחם, ומכל זה אדם מרים עיניו להשי"ת וחושב מהרבנו של עולם, מי עשה את כל הסיפור, זהו לכא' פירוש של שמע ישראל, אפשר לומר ק"ש גם באנגלית רוסית וסינית, איך אומרים שמע ישראל בסינית, סום דום גוי, איזה שוטה זה הגוי, אבל אני יהודי.

תדע שה' נמצא, אור אין סוף, עשה את העולם, והיה שביה"כ ולכן העולם נראה ככה, ועשה עתיק ואריך, ואין שום פירוד וריחוק, הוא בורא את העולם בכל עת, לא הלך לשו סמקום, הוא נמצא פה, אין שום שינוי וריחוק, ותתדבק באמונה שלימה, זה נקרא לקרוא שמע וברוך שם.

שמע ישראל, תדע מי אתה, רק לך יש חן לפני ה', רק אתה בני בכורי ישראל, רק אתה עבד ה', יש לך תרי"ג מצוות, תתדבק במציאות ה', תשכח כל מה שנפלת, כל המחשבות שלך, אפילו הם רודפים אותך אח"כ, תסתכל לה' בעיניך, קליק בעיניים, תחשוב שהוא ית' לבד נמצא. והוא עשה דומם צומח חי ומדבר, וכל מה שנעשה כאן, ותתדבק באמונה, תצא מעצמך לגמרי, נקי נקי, רק לעלות לאמונה.

זה מה שרבינו הקדים גלות לנו שבזה אנו מציירים את האור לברכה, כי העצה הוא ק"ש. מותר לומר ק"ש בכל לשון שאתה שומע, תשמע מחדש ברגע זה, שכל מה שאתה חושב, פשוט מדומה, הכלי התקלקל אצלך, תעשה כלי חדש, תצייר בלבך מציאות ה', וזהו כלי מיוחד. אחכ תצייר אותו במקומך, שמע ישראל, הם ציור המוחין ה' אחד, או רהבינה ממשיך מעצמיות פנימיות הקדושה מח חדש, הבנת לב, ל"ב שבילי חכמה ובינה, נשמתין ורוחין חדתי, זה נמצא בק"ש, ובתפילה זה גודל, וביענך ה' ביום צרה, שאדם צועק לה', נולד הנשמה.

הצעקה הוא אני רוצה לצייר יציאת מצרים שיש ניסים ונפלאות וכל מה שקורה, רק ה' מנהל את זה, הכל מלא מצוות ונקודות טובות אין משהו אחר.

אח"כ אתה יורד למציאות, שם כבוד מלכותו נמצא בכביש הזה, ברחוב הזה, בדומם, באבן, בברזל, זה אלקות ה' ברא את זה, ואח"כ בצומח אוכל, אילן מלבלב, ופרחים, וכ למה שאתה עושה, וואו איזה יופי ה' עושה את זה, ואח"כ בעלי חיים, והגוף של אנשים נקרא בעלי חי, מדבר הוא היהודי, השכל, המדות של האדם, יראות ואהבות, הכל אלקות, שמע וברוך שם ה' י"ב שבילין שבהם עברנו את הים. מתוך קבלת דעת נפלא של י"ב דרכי דעת. שבזה נמצא הציור השלם שבעוה"ז, ששטי י"ה עדות לישראל, הציור בכל השש מדות, ברוחני ובגשמי, ומתבטל ההסתרה ונעשה מ"ט אותיות של ספירת העומר, שמע וברוך שם, כ"ה וכ"ד אותיות, וכדה על שכמה, תעשה כלי לקדושה, ציור טוב.

שמע וברוך שם הוא העצה לצייר את הקדושה, ואף שזה נופל עוד פעם, הצדיק מגלה תורה, אבל צריך כלי טוב כדי לקבל את דבריו, וא"כ העצה הוא לצייר שמע וברוך שם,

דרכי נועם

רבי נתן פה צריך את החיפוש האמיתי, לשמוע, לקבל, להשתנות קצת ועוד קצת, וזה עובד. כי הביטול הזה שאדם משתנה ודבוק בדעת שה' אלקינו ה' אחד. שה' נמצא איתי תמיד גם בזמן הקטנות. ה' תמיד נהנה ממני, ומה שעבדתי את ה' זה כן טוב, ומה שזכיתי כן פעלתי, אני מתבטל אל האמת. ומתבטל שצריך ללמוד איך להשתנות ולעשות.

וכך נעשה ברכה שאדם מקבל כראוי את האמת הזו, וזהו הברכה בחיים, שאדם שמח, וגם מצליח, ועושה תשובה בכל יום, ולא מתגאה, ומתנהג בשלום ואהבה ע סאנשים. ונגמר כל מיני מרירות, שמלמעלה זה קללה כשאי אפשר למצוא אהבה ושלום, זה מרוב הפגמים, תלמידי רבי עקיבא, כשלא יכלו לנהוג כבוד, זה קללה כזאת.

התיקון הוא ביטול, אח"כ רבים על הביטול, כל אחד אומר משהו אחר זה ביטול, זה פגם הדעת. אבל מי שרוצה להציל את עצמו הוא יוצא מזה.

דבר ראשון הוא אמונה כזאת שמעלה את האדם, ומבטל את דעתו כמעט בכל נושא שיש, ומחפש מה האמת. מתוך הביטול והחיפוש האמיתי הוא מתקן את הכלים של המחשבה, כי אז, רבינו מתקן בעמקות דבריו בלוקו"מ כשאתה מחפש את האמת. ו כן בפשטות העצה שבישוחות הר"ן, תתנהג כמה שאתה יכול, בזה שאתה מחפש את רבינו בספורי מעשיות. במציאות איך שזה נעשה היום, ואתה סובל את כל הסבל שעובר, זהו תיקון העונות. תקבל את זה בשמחה וחיות. ובזה אתה מבטל את הציור הרע של דינים, בינה דינין מתערין תמן נמתקין ואתה מקבל את המוחין של ק"ש.

שמע ישראל ה' אלקינו ה' אחד, ומצייר ציור של אמונה. ורבי נתן אומר שהציור הזה יש בו הרבה דרגות. והוא נעשה בכל יום בק"ש, ואומר שזהו הטעם לקרוא ק"ש בבוקר, עד ג' שעות. בלילה הוא חושך שצריך לעבד את הציור, ע"ש שבוכה לה' בביטול מתוך חושך וקטנות, מתבטל לה' ויושן, וכשנעור משנתו, מתחיל בתמימות. ומחפש בכל יום מחדש איך לבטל את דעתי באמת, בוכה על החורבן שלי, ומתפלל על חורבן ביהמ"ק

וזהו עבודת ימי הספירה, כבר היה פסח, בכל יום יום תצייר את האור של פסח מחדש לטובה, תתבטל לגמרי, תגיד מספר, יש פה אור מופלא של אלקות שמחיה אותי. בעומר קטנות לא מרגיש, צמצום המוחין, והעיקר בלילה, שאתה מבטל את עצמך לספירה, לקבל את אותו המחשבה שיש. רוצה לקבל כאן ביטול אל המדות דקדושה. העולם הוא מדות. וזה כל המציאות שאין עוד מלבדו. זהו ספירת העומר, וסופרים לזכות לקבלת התורה משער הנ'.

סופרים מ"ט יום, מ"ט אותיות ע' נפש מבית יעקב, באופן שזה כן עזר לי, כי רוב אנשים רואים שזה לא עוזר להם, כי מציירים לא לטובה, לא סופרים סאת המציאו תאין להתקרב לה', ספירה הוא בחי' מנין ומספר בחי' מלכות פשטות הנה ה' איתי ואין לי בעיות. כאן יש ישועה.

מה שעובר על כל אדם, וואו, אבל כשמבטל, לא יודע מה קרה ולא יודע מה יהיה, ה' יעזור. שמע ישראל מאיר בתוך המ"ט. אור מופלא. רצון שברצונות אצלינו זה ביטול שבביטול, אין לי כלים ולא יודע כלום, מחפש מחדש בכל יום.

אומר רבינו שבלי זה, גם כששומע מהצדיק, יכשלו בס,

ג. אף באמת יש בענין זה דברים גנוזים הרבה, וכאשר הבננו מפיו הקדוש, כמבאר בדברי (סימן ס, אות ו' וסימן קסד), שבשביל זה צריך הצדיק לפעמים להלביש תורתו בכמה בחינות, לפעמים מלביש תורתו בספורי מעשיות ושיחות חלון, ולפעמים מלביש זאת התורה בתורה אחרת וכו', הכל באופן כדי שיוכלו גם הפגומים לקבל בדרך נפלא התגלות העצות איך לזכות להתקרב אליו ויתברך ממקום שהם נשם.

ד. ועקר העצה לכל זה, העקר הוא האמונה הקדושה, שהוא בחינת 'שמע ישראל' ו'ברוך שם', כי על ידי אמירת 'שמע ישראל' ו'ברוך שם' זוכין להנצל מהרהורי כאוף כפ"ל, נמצא, ש'שמע ישראל' וכו' הוא בחינת תקון הברית, שהוא תקון המחין שהם הכלים לציר האור לברכה וכו' כפ"ל, וכן מבאר בפניות (פרי עץ חיים קריאת שמע פ"ה) שעקר המחין נמשכין על ידי קריאת שמע, הינו כפ"ל, כי קריאת שמע הוא תקון המחין.

ועל כן על ידי האמונה הקדושה שהיא קריאת שמע, על ידי זה יכולים לציר האור לברכה, ואז יכולים לעסק בתורה ולקבל עצות מתורתו של הצדיק האמת, כי נצטיר האור לטובה ולברכה על ידי האמונה הקדושה, שהוא 'שמע' ו'ברוך שם', שהם בחינת תקון הברית, כפ"ל.

העצה הוא לחפש את הרבי, לבטל את הדעת, הדרך להשיג מוחין הוא שמע וברוך שם, הדרך איך להצטמצם בעולם, וזה דבר שצריך מאד מאד לחפש.

בנין את עצם הדבר, איזה טעם מר יש כאן בסוף תורה לו, שהרבי אומר שאפילו הצדיק לא יכול לעזור לך אם הכלי שלך פגום, במקום שמחה תהיה עצוב, במקום תשובה תהיה בהוללות, מה עושים, וא, כ למה רבינו עבד ככ קשה לקרב אותנו. רבינו ירד אלינו במסירות נפש, ככ טרח בשבילנו, ככ הרבה שיחות ועצות פשוטות איך ללמוד ואיך להתנהג, בשו"ע, בדרך ארץ, מאד מאד להקפיד בין אדם לחבירו בשלום, בדרך ארץ, וברוחניות רק לדבר לה', ולהאמין שה' שומע, ולסבול כ להריחוקים ולא לעשות מזה עסק, וגילה לנו כל מיני תורות בלשון כזה שצריך מישהו שיפתור את השפה הזה, מאירת עיניים כזה, מי יוכל להבין בדברי רבינו, וכאן מדבר סיפומ"ע, וכאן שיחות פשוטות, והנה אומר להיות נורמלי, זה הכי קשה, כי חסידים אחרים, מתירים כל מיני דברים. וכו' ומה עושים? זה נקרא לחפש את הרבי.

כל דברינו רבי נתן כתב שם, הצדיק תיקן לנו תורה שרק כשאתה מחפש מאד, מבטל את דעתך בדרך שאתה באמת מבטל את הנקודה של הציור שיש לך בראש שזה קללה מלמעלה שתופס אותך, שזה מונע אותך מהפרנסה וכו', הביטול שאתה מבטל את דעתך לגמרי, תחפש את זה מאד.

אני עוד לא יודע איך עושים את זה, כשלא מחפשים לא מוציאים, כשכן מחפשים, זהו עיקר תיקון האדם, החיפוש של האמת הוא תיקון הדעת. החיפוש הזה אומר לאדם שאתה יכול לצאת מכל הירידות ולזכות לברכה. כשמחפש מאד מה מכוון רבינו, מדוע אמר להתנהג נורמלי, ותתחיל לעשות את זה, ולדבר עם ה' כל יום בהתבודדות ותמימות. ולדעת שכל מה שעשיתי, אני כלום, עוד לא התחלתי, הביטול הזה מבטל את הקללה שלך.

קשה לנו להתבטל, מר לי, צריך פרנסה, קשה לי, עובר עלי, וגם רבינו אומר שאם לא תיקנתי אור ברית קדוש, וכו', אומר

דרכי נועם

אח"כ לרדת יותר, לעשות קטורת, שזה השליחות של עוה"ז, כל הריחות הרעים, והתאוות הרעות שמעורבים בסממני הקטורת, לעשות מהם, כמ"ש בספומ"ע מעשה ב', ו"א פאניס, עושה פלטין מכל אחד, הצרי הצפורן, המדות הנפולות שלך אתה מקשר לה', זה לא קיים, רק ה' קיים, אור מקיף, ומקשר את זה לבניה, נשמה שלך, בזה אתה מתקן את עולם העשיה. זהו המציאות הזה שאי אפשר להחזיק מעמד רק במסירות נפש.

קשה לך עבודת ה'? קשה לך היהדות? צריך ללבוש כובע וכו', זה לא בשבילי, חביבי בעוה"ז צריך מסירות נפש על קדושה, עוה"ז זה רק להשחט לפני ה', אז זה עובד, תחשוב מסירות נפש, בזה אתה מבטל את הציור הרע שלך, לה', ע"י קרבנות וקטורת.

איזהו מקומן, י"ג מדות שהתורה נדרשת, שמאיר ע' פנים של תורה בעוה"ז, בלימוד התורה תקבל את השכל דקדושה, שיש לי י"ג מדות. צריך לעבוד עם שכל, אם אין לי עכשיו שכל להבין כלל ופרט ופרט וכלל, אז תבטל לחז"ל, לרבינו. בעולם הזה צריך לצייר את האור לברכה.

כי ב"ה יש אלפי רבבות מליונים ציורים אחרים בראש, ה' ירחם אם ידליקו את המכשיר שיראה מה שיש לך בראש, נגד זה נדליק מכשיר שמראה התבודדות, כמה בכיתי על זה, תוציא את הציור הרע, כי ריבנו אומר שאי אפשר לקבל מהצדיק רק עם כלי טוב, היינו לבטל את הציור העצמי שיש לך, ובוודאי טועים בזה, רק אם מצליח, זכית ככה, שיש המתקת הדין, אתה יודע שמצאת את זה, אחרת, תדע שאתה לא בכיוון

אח"כ יש ציור של עולם היצירה, שאם לא תיקנת את זה, חוזר הציור הרע, יצירה זה הרגשות אדם, שזה ספירת העומר, כל מדה רק אהבת ה', רק לזכור שה' אוהב אותי, ולדעת שיש כח של חכמה כח של בינה, להסתכל על העולם אחרת, ואם זה לא מאיר לי, רוצה בתמימות ופשיטות, ולהחיות עצמך שה' איתי, המציאות הזה, הלב שמצייר את הציור, שזה בחי' עולם היצירה. וצריך לבטל את הציור העצמי הזה, ואם נשאר משהו, תבטל עוד פעם ועוד פעם, ותמשיך לה' את הציור של ה' אלקינו ה' אחד, שזה סדר התפילה הודו לה', ברוך שאמר, שזה הציור של שמע ישראל.

כי ע' מדות רעות, צריך לצעוק ע' קליון, פירשנוהו על למנצח יענך, באמת הוא כבר מתחילת התפילה, קרבנות, פסוד"ז, יוצר ק"ש ועמידה וחסד גדול ולמנצח יענך, ע' קולות מולידים ע' פנים של תורה.

וסדר התפילה יש בכל היום עוד פעם ועוד פעם, לצאת מעצמו בבחי' עולם העשיה, פרנסה ובריאות, אם לא הולך, תבטול את עצמך, ואח"כ תבטל הציור שיש לך בלב, תקח ציור אחד טוב של הצדיק. ועי"ז אתה יודע האם אתה מקבל את הציור לברכה, להסתכל בשכל ופנימיות של כל דבר, האם אתה מקבל את הציור הזה לטובה, להבין ענין של מצורע, מכתש סגירו, גאווה עושה צרעת, שאדם חזק בדעתו ולא שומע מהשני, הוא נמצא בציור עצמאי.

בלב של אדם יש ציור בכל דבר. התורה צריך להצטייר לחיים, גמ' שו"ע ודרך ארץ, כשאומרים לאדם מתנהגים ככה ולא ככה, אם לא, מושרש בו ציור שמקלקל כל מה שיעשה.

סם לא חיים, העצה היא ק"ש, אומר רבי נתן שזהו העצה, לשמוע מחדש שיש בורא כל עולמים אחד יחיד ומיוחד, אנכי ה' אלקיך אשר הוצאתיך מארץ מצרים, תשמע שהעוה"ז הוא דמיוני, ה' איתך, תשמע שיש תקוה, תבטל את דעתך בלי טענות ומענות. הביטול הזה, עכשיו תקבל מוחין חדשים בק"ש, שתבין דיבור אחד של רבינו, תבין משהו למעשה, לקבל מרבינו את האוהר המצויר לטובה.

לכן קורין ק"ש בג' שעות ראשונות. אנ"ש מתפללים מוקדם, ותיקין, וזמן ק"ש הראשון, יש בעיה, רבי יעקב מאיר היה נזהר בזה, העיקר לקום בבוקר לומר ק"ש בזמן הראשון, אפילו שיותר טוב להתפלל, העיקר הוא הק"ש, כי יש שצריך לישון, צריך להזהר לומר ק"ש בשלש שעות ראשונות. וגם הוא נוהג ככה, אח"כ מתפלל עם זמן תפילה, כי רוב אנשים חולים היום, חצי אין להם כח, העיקר לא לאחר זמן ק"ש.

בכל בוקר, ג' שעות ראשונות, החב"ד של היום, ק"ש הוא ביטול לאא"ס, תבטל את עצמך למציאות ה', ה' אחד, ואח"כ תצייר את האור לטובה, תצייר את זה מיד בכל בוקר

ד' ה' פעמים בכל יום, בכל פעם שעובר עליך, תבטל את הציור שלך, מה ששמעת מאנשים, זה לא דיבורים של רבינו שמאיר אור מצויר, תבטל את זה, אם ביטול חמץ עוזה, למה שזה לא יעזור, תבטל כל יש, ותרגיש מציאות ה'. זה עיקר עבודת האדם, לעלות לאור הנשמה, להכיר שאין עוד מלבדו, אחד יחיד ומיוחד, מסבב כל הסיבות עושה הכל ומחדש הכל, מנהיג את הכל, אין עוד מלבדו.

הציור הזה צריך להיות בכמה דרכים, עד שזה ירד למטה למקומו של אדם.

יש ציור של עצם המח, עצם הנשמה, רוב אנשים לא חושבים מה', זה הדבר האחרון שחושב, רק חושב על פחדים ומקרים ומעברים, הנשמה בעצמה הוא מאצילות, מאחדות ה', מכיר שה' נמצא, ויש אהבה כזה יראה כזה, תתבטל לאור הזה.

מציאות נשמת האדם, מאד קטן, צריך נפש רוח נשמה, והוא עדיין רחוק מזה. אבל כשמתבטל לבחי' נשמה יש לו את זה, זה תקות האדם, כמ"ש בזוה"ק פ' חיי שרה, שאם אין לו תיקון נפש, הוא מחוק לגמרי, ולא ישאר ממנו כלום אפילו לא לתחית המתים, רוב אנשים אין להם תקוה? התנא השני האומר שיש תקוה, ומובן שהצדיקים נותנים לנו, שזה הכח ההתקשרות האמיתי לרבינו.

צריך שיהיה בארבע עולמות עד עולם העשיה, יצירה, בריאה, רבי נתן טורח לבאר את זה, שאד סצריך לבטל את הציור של עולם העשיה הזה, מר לי, קשה לי, ומה קרה, או יש לך עסק עם משוגע וגנב, התקפת לב, צעקות, שתי בריונים צורחים, שקרים, וואו, בום בום, צריך ללכת לבית חולים ולא יכול לישון כמה ימים, כך נראה עולם העשיה. מה יהיה. עוד שבוע עוד חודש צריך לשלם וכו'.

תצייר את מציאות הקדושה בעוה"ז.

זה שאנ ואומרים ק"ש דקרבנות, לפני התפילה. להחזיק קצת מוחין של אמת, קרבן, מוכן להשחט, מתבטל לה', כבש האחד, תכבוש את עצמך, אני לא קיים, ביטול בעולם העשיה, מתקרב לה' עד אין סוף, אני לא קיים, אין לי שום רצון, רק לצייר מציאות ה', אישה ריח ניחוח לה'.

דרכי נועם

עם יצר הרע, ב"ה יש לי חצי, יצר הרע בוודאי יש לי, להאמין שהנפילה לצורך עליה, כי אין עוד מלבדו. לפרש כל נפשך וכל מאורך, ובוכה על זה כל היום. זהו הביטול, מבטל את המח, רמח איברים שזה רמח תיבות קש, להתבטל כל היום בבכי וצעקה, ומזה נעשה שאתה כן יכול לתפוס בדיבור של הצדיק, שאתה מצייר את האור של עולם העשייה, יצירה ובריאה, שזה מציאות של מעשה דיבור ומחשבה.

והנה רק איה, או רק אזמרה ונקודות טובות והנה בוכה, הנה עושה עבודות הכי קשות והנה ענוה הכי גדולה, הכל מסתדר, כי מחפש את האמת. כי פגם המוחין גורם שאדם לא יכול לקבל שכל נורמלי, חי כמו שיכור, ונדמה לו שיכול לחיו תככה.

בא נחזור לה'. זכינו לביטול הגדול של פסח, אא"ס, אתערותא דלעילא שוהציאנו ממצרים, אור גדול, וידעתם כי אני ה', והוצאתי וכו', אין סבל, אין יניקה, הנה אני יודע מה'. ואח"כ צריך להמשיך את זה, שבכל יום ויום זה תלוי בספירת עומר, משהו מצומצם שמתקן את הדעת שלך, הספירה הוא ביטול, שהכל מונח במספר ובמנין, זה משל של משל של ביטול. זה מבטל את כל העבודות שלי אל הספירה. אין כוונת אחרות רק ספירה, והרי כל היום מלא כוונת ופנימיות. אלא שעיקר היום אני מבטל את הכל, לעינן זה, שספרתי קצת, רק ה' עושה ניסים ונפלאות. ואני מקבל פנים של תורה מהצדיק, שיתן לי חיות. אין לי את זה, צריך מחדש בכל שנה, משתוקק מ"ט ימים לקבל את התורה, מ"ט אותיות שמע וברוך שם.

עברנו את הים י"ב שבילין, מרכבה שמתלבש בעוה"ז. ואחכ סופרים את העומר, זכיתי ב"ה, והנה כל שבוע אני מתקן עוד מדה, יודע איך לחבר ימות החול לשבת, לחבר כל דבר אל הביטול, אל האור המצויר האמיתי, לא להכשל בציור אחר, הציור שלי עכישו, הוא היום שה' נתן לי עומר, כלי מצומצם שלא יודע מה זה, ומחפש את זה, עומר שעורים זה מאכל בהמה, בראש שלך יש מה שיש בראש של הבהמה, ביום הנפת עומר מניפין לכל הרוחות, הכנעת המן עמלק, וה' עשה שיהיה שייך לצאת ממה שאני מצייר לא לטובה, הנה יש ציור של חמישים יום, כל יום מצפים לקבל בו ע' פנים של תורה, ביאורי התורה מאור הכתר והרחמים מחדש. ומאיר לך איזה מח נפלא, פעמים בקטנות ופעמים בגדלות. וזה משפיע על האדם מאד מאד. ד.

אחד מקבל את זה בגילופין, ומקבל את זה בגאווה, בדיוק לא כמו שצריך, והשני מיואש קטנות דקטנות, ולא מקבל את זה כראוי, הכראוי הוא שהוא מחפש את האמת בדרך שזה עובד. ובזה נעשה שאתה מבטל את הציור הרע, ואתה מקבל את הציור לטובה שהרבי נתן לנו.

ונעשה ע"י החיפוש הזה הרבה סוגי כלים, כל מיני כלים אחרים, שצדיקי אחרים לא עשו ככ הרבה כלים, רק עשו סדר כך וכך, גילו אור הבעשט וזהו, ככה וככה, אבל רבינו עשה כלים שונים שיורדים לכל הציורים, ושם אנו צריכים לפצח את האגוז לפתוח לקבל את זה כראוי, זה לא בדיוק שאנו רוצים, רוצים להרגיש גדול, זהו מצורע, סגירו דנהורא עלאה, מרוב רוח סערה שפלוגי עשה ואמר וכו', זהו מציאות הגאווה שאתה חושב מאנשים, סגירו וכו'. יש עצה, לעורר את הניגון דקדושה ע"י לימוד גמרא לשמה, רק לה'. גמרא זה דבר שאפשר לעשות מזה כבוד, הצדיקים אמרו אני לא יודע ללמוד, אין לי זמן, התחבאו מאד שהלימוד יהיה רק לשם שמים, זה הדרך להגיע לכל דבר.

כי בתורה יש הלכה, מנהג, עמקות שמביא מחשבות מנוחות הנפש, זה נקרא עולם היצירה, שזה למעשה שירת הים, אז ישיר משה, כי גאה גאה, ה' הציל אותי מגאווה לומר שאני חזק בדעתי, ב"ה זכיתי לביטול, עזי וזמרת י"ה, אור אבא ואמא, מוחין דקדושה שמאירין. יהי כבוד ואז ישיר זה י"ח שמות הויה, ט' רצוא וט' שוב.

ואז יש שירה וזמרה, י' מיני נגינה, שמצטייר לברכה, שירות ותשבחות, דביקות בה' מתוך הודאה והלל ומרגיש קרבת ה' כזה, שאין שום בעיות. וחי עם תיקון הכללי, י' מיני נגינה, שיורדים למטה לתוך עולם היצירה, והנה אתה עוקר כל ציור של תחרות וכבוד וקנאה. מבטל את הציור של עולם היצירה. וממילא עוקר את הציור של אהבות נפולות. ממאס את זה, וכן עוקר יראות נפולות. וכך הוא רפואת הנפש.

רגע אחד, אם לא תטפל בעולם הבריאה, לא עשית כלום, כשהנשמה אין לה קשר לחסדים כמו שצריך, נשמה זה עולם הבריאה, שם נמצא ענין היכלות דקדושה של יוצר אור, שצריך להמשיך דעת חדש בכל פעם, להרגיש את היראה והפחד, שהמלאכים שרים גדולת ה', אור וחושך, וה' נמצא בחושך, מתגלה בבריאה, שכל העוה"ז מקושר, הכל היכלות דקדושה, ה' נתן לי דרך להעלו תהכל למעלה, ולתקן תיקונים תמיד.

זה עיקר הדביוקת לצדיק, זה נקרא אמונת צדיקים, שאין לאדם עסק עם אנשים, ביצירה נעשה ממני היכלות, ומלאכים, בכח רבינו יש לך נשמה, למעבד נשמתין ורוחין חדתי, בריאה ויצירה, ונעשה נשמע

ושם בעולם הבריאה, זה הק"ש, שמע וברוך שם, עוקרים ממך כל זכר אחר, ומוציא את הטחול והטומאה ורוח רעה ושפחה בישא שמבלבל, לברוח לאור האצילות שמאיר למטה, עד שאתה שומע מי אני ומה אני, ואתה רגיל בזה לזרוק את כל המחשבות אחרות. ושם מבקשים אהבת עול, ואהבתך אל תסיר ממנו לעולמים, תצויר בלבי אהבתך, למען לא נבוש לעולם ועד, כי בלי אהבה ויראה יהיה לו בושות לעולם ועד, לפחות תתפלל על אהבה ויראה, בלי זה, אדם לא אוהב מה', תצויר לברכה. שלא נבוש, כי בשם קדשך בחרת בי, אתה אוהב אותי. תצויר את זה. זהו יהדות פשוטה.

ואז בק"ש מאיר לך אור הצדיק שמתקן באצילות. ומוריד את התיקון שלו, התורות שלו, ע' פנים של תורה, תפורים בשבילך, הנה דיבורים פשוטים, והנה ספורי מעישות. הנה הנהגות קרות דרך ארץ בין אדם לחבירו, והנה תורות עמוקות, שצריך לפתור חלומות להבין, זהו עיקר תיקון הברית, החיפוש, הביטול אל האמת עד שאתה מרגיש ציור אחר.

ואז אדם תופס את הציור שרבינו עשה, כי עשית כלים ע"י תיקון העשייה והיצירה, הביטול הזה, היגיעה לקרוא ק"ש.

ואם עובר יותר, תבכה בשמע ישראל, וכבר נתבאר שזה לא אוטומטי מכונה, אלא בכיה, שאתה חושב ה' אחד ממש, איך עשיתי עבודה זרה מחצי עולם, חצי עולם בניים וחצי עולם בנות, כל אחד עושה עבודה זרה, מאוכל ממך, מדעות, מה אתה עושה מציאות. ה' אחד ואני עובד ע"ז? חו, מתחיל לבכות. אומר אחד, ומתבטל לגמרי.

לבכות זה לא רק בשמע וברוך שם, אלא גם ואהבת, בוכה, אני רוצה לאהוב רק אותך, ובוכה כל היום, בכל לבבך, גם

דרכי נועם

מקץ ר"ד: 'אבל מאן דגלי ערין, הכי איהו אתגלי בין אנון ערין, דאנון אלקים אחרים, תקונום (תקון נ"ו) דף צ"ג:

צפנת פענח, הצדיק מגלה כל דרך לצאת מיצר הרע, אבל רוב אנשים נאמר בהם סוד אחר אל תגל, אי אפשר לגלות לו, שוהא נמצא במל' דקלי', בכמה דרכים.

זהו פרשת קדושים תהיו, הפרשיות של חומש ויקרא, מדבר מהאדם, תחבר את עצמך לה', זה נקרא קדושה, וחסידות. זהו ההתקרבות לרבינו, יהדות זה לא רק מנהגים, אלא לחפש להתדבק בה', תמיד לציר לעצמו קדושת ה', כי קדוש אני, לכן אני נזהר מאד לא להיות עב ומגושם, רוצה להיות רוחני וקרוב לה', ועושה תשובה. ומתחזק.

ובשביל זה] מובא בזהר (קדושים פ"ד): פד חזי ובי נשמעון נשי שפירין, אמר: "אל תפנו אל אלילים". פי נאוף היא עריות, אלקים אחרים, מלכות הרשעה. ובשביל זה, סגלה לבטל הרהורי נאוף, לקרא שמע ישראל וברוך שם כבוד וכו', כמובא על פסוק: "ויקרב אל אחיו המדבנית וכו' דף א:

נמצא שערך הנסיון והצרוף שמשנסין לאדם, אין מנסין אותו אלא בנאוף, שהיא כלולה משבעים אמות, שהיא כלולה מסוד אחר, אל אחר. ובשצוועק לאלקים כמו שכתוב (תהלים מ"ב): "כן נפשי תערג אליך", וצועק שבטין קלין לא פחות, אזי נפתחין לו סודות התורה, דמטמרין מגלין לה

אמות, שהיא כלולה מסוד אחר, אל אחר. ובשצוועק לאלקים כמו שכתוב (תהלים מ"ב): "כן נפשי תערג אליך",

שזה העיקר לא לעזוב ולא להתיימש, רק תערוג אליך וצועק.

וצועק שבטין קלין לא פחות, אזי נפתחין לו סודות התורה, דמטמרין מגלין לה, ומוליד נפשין חדתין. פי מוליד תורה, והתורה היא כלולה מנפשות ישראל. ומגלה הפנים של התורה, פי עד עכשו היתה סתומה בקלפין, פי הקלפה קדמה לפרי. ויכול הצדיק להוריש בתורתו שמחדש נשמתין חדתין, לכל אחד מאנשי מקרביו המקשרים בתורתו. כמובא בהזמר: 'למעבד נשמתין חדתין ובתלתין', הינו בהתורה המתקלת בבית ומסימת בלמד, 'ובתלתא שבטין', הינו אוריתא תליתאה, הוא 'עבד נשמתין וריחין חדתין'. והתורה זכה נעשה לו סם חיים ולא זכה וכו', כמו שכתוב ושמרתם וכו', וכמו שכתוב: "צדיקים ילכו בם" וכו', לכל אחד ואחד כפי שמקבל אבל מאתו לא תצא הרעות, כמו שכתוב (איכה ג): "מפי עליון לא תצא הרעות":

והברכה והקללה נעשה אצל האדם, כפי הכלי שישיש לו. כמו שכתוב: "ראה אנכי נותן לפניכם ברכה וקללה", "לפניכם" דיקא. פי מלפני הקדוש ברוך הוא יוצא אור פשוט, הינו אותיות פשוטים, ולפי האדם פן נעשה הצרוף. אם הוא אדם טוב, נעשה צרוף של ברכה. ואם לאו, להפך. וזה: "לפניכם ברכה וקללה" דיקא, פי לפני ה' עדין אין ציר לצרוף הזה, אם הוא ברכה אם לאו. וזה שהתמיה את עצמו בלעם על זה, הנה ברך לקחתי וברך

ה' יזכנו, התורה הזאת הוא שורש הרבה ישועות מה' וללמוד למאס, תתבטל ממה שהיה, ולמאס בזה, למאס בדאגות, וממילא ממאס כל מה שצריך ולראות הקרבה לה', להיות בקדושה וטהרה, ולספור כל יום בדבוקות כזה, לקבל המוחין קדישין, בקרוב עלי מרעים, אור דק"ש, שבזה

ה' יעזור שנזכה לציר כל יום האור לברכה, היום אם בקולו תשמעו, האור נמצא, והכלי הוא לפי מה שאתה רוצה.

וזה בקרב עלי מרעים, תרין רעין דלא מתפרשין' (זהר ויקרא ד), הינו המחין. ונאמרתם, שנאמר (שיר השירים ה): "אכלו רעים", הינו התחזקותם, הוא בשר קדוש, הינו לאכל את בשרי. שהוא בחינת סילוקא דיסודא, הינו תקונו מגיע עד המחין, שהם אבא ואמא. והוא תקון הכללי, שפעל ידו צרי ואיבי לי המה בשל ונפלו, שהם בחינת שבטין לשונות. ובששבר התאווה הזאת, ממילא נופלים כל התאוות רעות:

המה בשל ונפלו, היצר הרע רוצה לעשות ממך קבב, בקרוב עלי מרעים, לקבל אא"ס שמונח בחכמה ובינה, שזה למעבד נשמתין חדתין, אני יכול לקרב את המוחין דקדושה, כמ"שבזה"ק תרין רעין, אור החכמה והבינה שמתגלים בימי הספירה.

לאכול את בשרי, אני עושה להנצל מהמרעים שזה הפגמים, הפירוש הפשוט, התיקון הוא הרעים דקדושה, סילוקא דיסודא עד אין סוף, היינו שאדם מוציא את עצמו את הרע הזה ע"י ביטול, שמעלה בחינת יסוד שזה חשק לה', ממשיך על עצמו חשק גדול ורצון גדול, תעונג דקדושה בצורה נכונה שהוא מתבטל אל האמת, שזה יסוד הכל, הוא כח הצדיק לתקן את הכלים, שם תיקון הכלים.

ביסוד יש אחדות חסדים וגבורות שזה בחי' תיקון הכלים להאיר את האמונה ואת המלכות. ואז עולה העבודה למעלה, למעלה, והצדיקים מעלים את הטוב ואת הדעת למעלה, ומזה נעשה היחוד של ק"ש.

לאכול את בשרי, שזה המאכל של העולמות. תתן לה' את הקרבן הזה, תשבר את הגוף ותאותיו, תן את זה לה'. בשב

צרי ואויבי לי, שזה ציור של בעיות וע' פנים הפוכים, יתבטלו, כי יזכה לע' פנים קדושים של קבלת התורה משער הנ'. וממילא נופלים כל התאוות רעות.

וכך אדם מקבל שכל למאס, רוב הדברים בעולם מאוסים מאד, מסריחים מאד, בפשטות. כשיש טיפת שכל, אדם בוכה על זה, שייך לנו לזכות, כי אני יוצא מהציור שהיה לי בעבר. גם כשעובר מה שעובר, מתבטל כל יום מחדש, אומר אני לא ככה, צריך להתחיל בכל יום מחדש. ועי"ז אתה יוצא לחירות ממצרים.

(זאת התורה היא לשון רבנו, זכרוננו לברכה. ואמר: שהיא סוד פנבות קדוש, ויתבאר במקום אחר אם ירצה השם)

עוד מצאתי מכתב יד קדוש של אדוננו מורנו ורבנו, זכרוננו לברכה, מענין התורה הזאת, בשבטין לשון קצת. והנר היה קרוע חציו, ומה שנמצא כתוב על הנשאר העתקתי. וזהו). צפנת פענח דמגלון (שבטין פנים) (תורה) (סוד אחר, כמו שכתוב (משלי כ"ה): "סוד אחר אל תגל" פ

כמובא בזהר (בתקונים תקון ל"ד נ"ו ס"ט) בשמפסיק הנקדה מהדל"ת של אחד, והנקדה היא אות ברית, אזי נעשה אחר. הינו בשמכניס בריתו בזונה, הנקראת מלכות הרשעה, הנקרא אל אחר, אבל מי שמקדש את עצמו מזאת התאוה, אזי הוא נתקשר במלכות שמים (א) הנקרא אני, כמו שכתוב (ויקרא י"ט): "קדושים תהיו כי קדוש אני", ובכל מקום שאתה מוצא גדר ערוה תמצא קדושה (זהר

דרכי נועם

נַעֲשֶׂה בְּחֵינֵת חֲנֻכַּת הַבַּיִת, בְּחֵינֵת חֲנֻכָּה. נִמְצָא שְׁחֻבְנָה נַעֲשֶׂה עַל יְדֵי סֶלַח נָא בְּנִי, וְעַל כֵּן רִמְזוּ מִשָּׁה רַבְּנוּ, עַלֵּי הַשְּׁלֹמֹם, צְרוּף חֲנוּכָּה בְּפִסְוֶק סֶלַח נָא, כִּי סֶלַח נָא לַעֲוֹן הָעַם הַזֶּה כַּגְּדֹל חֲסִדְךָ וְכֹאֲשֶׁר נִשְׁאַתָּה וְכוּ' הוּא רֹאשֵׁי תְבוֹת חֲנוּכָּה, כִּי חֲנֻכָּה נַעֲשֶׂה עַל יְדֵי סֶלַח נָא וְכוּ' בְּנִי ל:

כלל הענין, שבחנוכה חוזר בחזרה הדבר שאיבדת. פגם המרגלים גרם שאיבדנו את המקיפין של ביהמ"ק, הדעת שנותן חיים טובים, חנוכה מחזיר לך ואתה מתחדש, מתחיל מחדש. מה שאדם פועל ביוה"כ קרבת ה', חיים טובים ומתוקים, ואח"כ הוא נופל, חנוכה מחזיר מחדש את ההארה הראשונה.

נדמה לי שכבר היה חנוכה, אתם זוכרים? ומה לנו עם המרגלים ועם ת"ב עכשיו? מה רבינו מדבר כאן, כל היהדות שמאיר לנו ונותן לנו מח אחר לגמרי, בדיוק סביב עיני חנוכה, ומה הענין עם מרגלים.

ולמעשה כן יש לנו שייכות עם המרגלים בפרשה זאת, תזריע מצורע, כי חטא המרגלים כלול מכל החטאים ע"י לשה"ה, רבינו מייסד שזה החטא כולל כל החטאים, לא נמצא בעוד ספר.

כי רבינו אומר לך שאתה כן יכול, יכול תוכל, תכניס כוחות, עשה עצמך בשמחה, אל תפחד, יכול תוכל, בוודאי תצליח, תכבוש, סר צלם וה' עמנו, אל תפחד. אלא שאדם כן מפחד, ונדמה לו שהוא לא יכול.

היו במדבר ארבעים שנה, לא אכלו מאכל גשמי, רק מן, מאכל של מלאכים, קדושים ומזוככים, לא היה להם שייכות עם העוה"ז, רוח הקודש והשראת השכינה במשכן, א מחיה. ולא רק זאת, אלא גם נשיאים, אנשים גדולים ומכובדים. א"כ מה לנו להכנס לא"י.

רבינו אומר שיש דעת של איה ומלא, מלא הוא שהאדם יהיה בעוה"ז, לחבר המציאות של פשטות העולם, איש תחת גפנו ותאנתו, אשה וילדים ופרנסה, זהו עיקר רצון ה' לאחד גוף עם הנשמה, הגוף יהיה בעוה"ז, יכול להיות גוף קדוש, להשתמש בו בעבודת ה', ומוכרחים להיות בבחינת מלא, דרי מטה.

המרגלי סאמרו שאי אפשר להיות דרי מטה, כמו שאנו אומרים, אני עובד ולא מצליח לעבוד את ה', יש לי יצר הרע, ומצב משוגע שאי אפשר לעשות כלום, זה נקרא 'מרגל', רבינו אומר לך תאיר בעצמך דעת, והמרגל אינו שומע בקול רבינו. רבינו אומר יאיר לך שה' כן איתך ואצלך, והעיקר לא להיות שלימזל.

ומה לעשות והרי אני כן שלימזל, אמרי אינשי שלימזל נשאר שלימזל, אך כשנאמין שהרבי אומר שתיכנס לא"י ואל תפחד. גם במצב איום ונורא, שרואה מחשבות מבלבלות.

מרגל, היינו שונא שלא מסתכלים על פניו מאירים, מסתכל רק על רגליו, ירדות. כאילו אי אפשר לסבול דרי מטה. אבל אור האמת של הצדיקים הוא שהירידה לצורך עליה, אם תרצה להיות קדוש כהרבי, נו נו, אתה לא הרבי, אם תרצה, תזכה לדברים נאים מאד. העיקר אל תסתכל על מה שהיה.

לכו נרננה, ואנחנו עמו וצאן ידו, היום אם בקולו תשמעו, רק היום בלבד, אל תסתכל לאחורין כלל, זהו חסד ה' שאין

נעשה בכל יום אור מצויר לברכה, ואז בלילה מצוירים האור, כל הלילה עסוקים בן נפשי תערוג אליך, לצייר אור תורה כראוי, ולצאת ממה שמפריע, ושישרה הברכה. ה' יתן לנו כל הברכות אמן ואמן.

תורה ז תניינא שיעור כג – יום ה' פרשת תזו"מ, אור א' דר"ח אייר תשפו

[יא] וְזֶה בְּחֵינֵת חֲנֻכָּה. כִּי עֵינֵי חֲנֻכָּה; דַּע, כִּי כָל אֶחָד וְאֶחָד כְּפִי מַה שְׂזוּכָּה לְפַעַל בְּקִשְׁתוֹ בְּיוֹם הַכְּפוּרִים, דְּהֵינּוּ בְּקִשְׁת סֶלַח נָא, כֵּן יֵשׁ לוֹ חֲנֻכָּה, כִּי עַל יְדֵי סֶלַח נָא נַעֲשֶׂה חֲנֻכָּה.

כִּי מִשָּׁה רַבְּנוּ בְּקִשׁ (בְּמִדְבָר י"ד): "סֶלַח נָא לַעֲוֹן הָעַם הַזֶּה" עַל חֲטָא הַמְּרַגְלִים, וְעַל יְדֵי חֲטָא הַמְּרַגְלִים גְּרָמוּ חֲרַבַּן בֵּית הַמִּקְדָּשׁ, כְּמוֹ שְׁאִמְרוּ רַבּוֹתֵינוּ, זְכַרְוֹנָם לְבְרָכָה (תַּעֲנִית כַּט), שְׁהֵשֵׁם יִתְבָּרַךְ אִמְר לָהֶם: 'אַתֶּם בְּכִיתֶם בְּכִיָּה לְשׁ חֲנָם, אֲנִי אֶקְבַּע לָכֶם בְּכִיָּה לְדוֹרוֹת'. כִּי אוֹתוֹ הַלֵּילָה לֵיל תִּשְׁעָה בָּאָב הָיָה, נִשְׁבּוּ נְחָרַב הַבַּיִת הַמִּקְדָּשׁ, וּמִשָּׁה רַבְּנוּ בְּקִשׁ עַל זֶה סֶלַח נָא, כִּי בְּזֶה הַחֲטָא וְהַפְּגָם תְּלוּיִים כָּל הָעוֹנוֹת, כִּי עַל יְדֵי זֶה הַפְּגָם נְחָרַב הַבַּיִת הַמִּקְדָּשׁ:

משה רבינו ביקש לכפר על חטא המרגלים, לתקן בכיה של חינום.

כי מרחמם ינהגם, שמאיר בתוכינו רפואת המח, גם כשאדם יושן ורדום, הצדיק מאיר בו מח. לדעת שה' מלא כל הארץ כבודו, מקודם לא הרגשת כן, עכשיו הצדיק מאיר בך כן. מדוע אינך מרגיש, מחמת חטא המרגלים.

וּבְזַמַּן שְׁבִיַת הַמִּקְדָּשׁ, הָיָה קָיָם, הָיִינוּ נְקִיִּים מֵעוֹנוֹת, כְּמוֹ שְׁכַתּוֹב (וְשִׁעְיָה א'): "צִדְקָה יִלְוֶינָה", וּפִרְשׁ רַש"י, כִּי תַמִּיד לְשׁ שַׁחַר הָיָה מְכַפֵּר עַל עֲבֻרוֹת לְשׁ לַיְלָה, וְתַמִּיד לְשׁ בַּיּוֹם הַעֲרִבִים הָיָה מְכַפֵּר עַל עֲבֻרוֹת לְשׁ יוֹם.

יש מצב של אדם נקי, ממילא יש לו לב מסוג אחר לגמרי. תמיד מכפר, והיו תמיד נקיים.

כִּי יִשְׂרָאֵל עִם קְדוּשָׁה; לְפִי גְדֹל רוּחֵנוּ יוֹתֵם וְדְקוּתֵם אֵין יְכוּלִין לִשְׂאֵ עֲלֵיהֶם הַמִּשְׁאֵל לְשׁ עוֹנֵי אֶפְלוּ יוֹם אֶחָד, אֶפְלוּ יוֹם אֶחָד.

איזה מרירות עובר על אדם ע"י ירדותיו, זה יותר גרוע מהגהינם, מרירות של עוה"ז בלי שכל ובלי תכלית, זה דבר שאדם לא יכול לסבול. כל אדם עושה משהו, מדבר לשה"ר וכו' ושכח.

עַל כֵּן אָנוּ צְרִיכִין אֶת הַבַּיִת הַמִּקְדָּשׁ, שְׁיִכְפֹּר עֲלֵינוּ בְּכָל יוֹם. וּמַעַת אֲשֶׁר חָרַב בֵּית מִקְדָּשֵׁנוּ, אֵין אָנוּ יְכוּלִים לְנַקוֹת עֲצָמֵנוּ מִן הָעוֹנוֹת, כִּי אֵין מִי שְׁיִכְפֹּר בְּעַדְנוּ. וּמִשָּׁה רַבְּנוּ, עַלֵּי הַשְּׁלֹמֹם, שְׁיִדַּע כָּל זֹאת, עַל כֵּן מְסַר נַפְשׁוֹ עַל יִשְׂרָאֵל, וּבְקִשׁ: סֶלַח נָא לַעֲוֹן הָעַם הַזֶּה וְכוּ',

כלומר שבתוך בקשתו לסלוח על חטא המרגלים, נכלל כל המשכת הרחמים עד היום הזה.

כִּי יַדַּע שְׂבָזָה הַחֲטָא תְלוּי חֲרַבַּן הַבַּיִת, שְׁהוּא כּוֹלֵל כָּל הַחֲטָאִים בְּנִי. וּכְשִׁזְכָּה לְפַעַל בְּקִשְׁתוֹ, מִזֶּה נַעֲשֶׂה בְּחֵינֵת חֲנֻכַּת הַבַּיִת, בְּחֵינֵת חֲנֻכָּה, הַפָּךְ חֲרַבַּן הַבַּיִת:

וְכֵן כָּל אֶחָד כְּפִי מַה שְׂזוּכָּה לְפַעַל בְּקִשְׁת סֶלַח נָא בְּיוֹם הַכְּפוּרִים, שְׁעַל יְדֵי זֶה נִתְמַקֵּן פְּגָם חֲרַבַּן הַבַּיִת, כְּמוֹ כֵּן

דרכי נועם

עכשיו נכנסים למח של חסדים שבדעת, ט"ו לעומר.

רבינו אומר לא להיות שלימזל, אתה כן שלימזל, רבינו אומר עצה פשוטה, תשב תדבר לה', כמה שאתה יכול. דבר אל בני ישראל ויסעו, תציית לעצה של הרבי, זה דרך כזאת. לעשות ולעשות. וכן עצה של שמחה ושיחות חברים, צדקה וחסד, העיקר תעשה משהו.

וירא ה' כי סר לראות, זהו ענין יציאת מצרים.

משה רבינו בדק למה יש גלות מצרים, חשב שזה פגם הדעת ו' פעמים הויה בגימ' ס"ה, ואמר לו ה' שזה רד"ו ו' פעמים אהיה, דמים.

ובויה"כ פעל משה רבנו סליחה, במסירות נפש שהשליך נפשו מנגד, קבלנו הלוחות בחזרה, ונבנה משכן ה', ויש מקום להיות שם נקי וזך. המרגלים הוא ע"י מצורע ולשה"ר ורבינו דיבורים, ולא מביינם מה זה הרחמנות של הקב"ה, לשמוע שיש אמת בעולם, יש דבר שכ"כ מחיה אותך, אבל לשה"ר זה רוח סערה שעושה צרעת, שאתה לא יכול לקבל שפע רוח הדעת, כי סגירו דנהורא עלאה. וכמ"ש בס"ג' החזן מבלבל, מנגן שאינו כשר, כחתול. היינו אנשים שאומרים שאין אהבה ויראה ואין לחשוב מה', הוא עובד קשה על זה.

עיקר כח של האדם הוא שאדם לא יאבד עשתונותיו ע"י בחי' מרגלים, אלא הוא יתחדש מחדש, שזה בחי' חנוכת הבית, לאחר שכבר איבדת בחי' ביהמ"ק, ישוב הדעת, כשיש שעה ישוב הדעת נכנסים למתיקות. אם זה נאבד, כך זה דרי מטה, כך צריך להיות, תתחיל עוד פעם ועוד פעם, זהו חנוכת הבית לדוד, ארוממך ה' כי דיליתי כמו דלת שמסתובב יוצא ונכנס, נכנס לקדושה ושוב הפילו אותו החוצה, אבל לא שמחת אויבי לי, אתה כן איתי, למען יזמרך כבוד ולא ידום, אני לא אשתוק, בוודאי אצליח.

זהו ענין שרבינו אומר לנו כאן יסוד המאמר, ולכן נחזור עוד מעט על כל מה שלימד אותנו עד הנה, כלל הדבר שיש לך ירידות שאתה נופל כשלימזל במדרגה נוראה, כל מה שנוגע מתקלקל, אבל רבינו מתקן. אדם שלימזל כזה, היה יכול לתפוס כל יום תורה ותפילה ומוחין וכו', בשביל כלום הוא עוזב את זה, תרקוד, תהיה בשמחה, תיזכר עכשיו תחטוף טוב, אלא שיש שכחה, שזהו עונשו של אדם. ומוכרח להתחזק, זהו בחי' חנוכה, שפע רחמי ה', להדליק הנר אפילו בחשכת לילה, בחושך ענן וערפל. והעניינים מבקשים צדקה, וירא ה' כי סר לראות, בתוך החושך והקליפות, ברשות הרבים, בכל השקרים, יש שם כח להדליק נר כזה, שמחזיר לך את היוה"כ, ואתה זך ונקי ומתחיל מחדש.

זהו ענין המרגלים, כי זהו תיקון על חטא המרגלים, כי כל הצרה היה שלא שמעו לקול הרבי, לא האמינו שהחזק של הרבי מתכוון עליך, התיקון על חטא המרגלים הוא שמשה רבינו עשה שייחה עוד פעם סלח נא, עוד פעם המקיפים, מה זה סלח נא, היה מ' שנה במדבר, אבל נבנה דרך שאפשר לחיות, וזה הקיום שלנו בגלות.

לאחר שנתברר הנקודה הזאת, נתבונן מה שנעשה כאן, יש לנו אושר כזה בעולם, רבינו מוציא אותנו מחושך ענן וערפל של עוה"ז, צוחקים על ממון, צוחקים על נפילות, והתפילה

לשער, אל תסתכל על הירידות כלל, אם תסתכל על ירידות תהיה כמו גלגל בלי אוויר, בלי חיות.

היום אם בקולו תשמעו, אל תחשוב על האתמול והשלשום וכל החבילה של העבר, אל תקשו לבבכם כמריבה. אל תהיה עקשן,

אהה כמה שאנחנו עקשנים כמו המרגלים, נפלתי ואני כזה, ומיואש. רבינו אומר אתה כן קרוב לה', תתחיל לדבר עם ה', יהיה לך עולם חדש. ואתה יותר חכם ואומר אין תקוה. זהו חטא מרגלים, הקשה ביותר, ארבעים שנה מתו במגפה נוראה. הכל בגלל שלא רצו לסמוך על הצדיק.

כי מרחמם ינהגם שמלמד אותנו שיהיה לך בטחון, תמשיך, תתקדם, יש רבי שאומר תהיה בשמחה, העיקר תעשה משהו, לפרנסה וכו', כבר יהיה משהו, תלמד, תגרוס, כבר יהיה משהו טוב ממך. תשמע בקולו.

אנו חיים כמו מרגלים, בוכים בכיה של חינוך, ה' ירחם, המרגלים לא רצו להכנס לא"י, רצו להיות דרי מעלה לאכול מן וכו', מה זה ההתחזקות הזאת של דרי מטה. או אומרים אי אפשר להתחזק כי נפלתי.

כי מרחמם ינהגם, נכנסים לדרי מטה להתחבר לדרי מעלה, זהו התכלית של החיים שלך, וכל נקודה שלך יהיה מלא שמחה, כל נקודה יפעול מוחין חדשים ואורות חדשים, כל נקודה של גיעה להתחיל התחלה חדשה, כל קצת יקר מאד, זה מביא לאדם הארת הרצון. וזהו כל ענין המאמר הזה.

הנה אנו עומדים כאן בפרשת תזריע מצורע, עניינים שמסבבים כח הטומאה, מתחיל חומש ויקרא בקרבנות, ושמיני כשרות המאכלים, ואח"כ נופלים לדבר מופלא צרעת, הוא ע"י גאווה ולשה"ר ושקר ובלוף, אדם נכנס לזה אין לו ישוב הדעת. כשהיה ביהמ"ק נהרו מאד מלשה"ר, היה אהבה ושלוש כמו שהיה פעם אנ"ש, מתיקות כזאת כלליות כזאת, מרימים זה את זה, כל אחד דואג לאחר ולא לעצמו, גן עדן כזה. אם דיבר לשה"ר, קיבל צרעת, היה מוכרח להזהר לעזוב את הגאווה.

גאווה היינו שרוצה משהו ואין לו ונשבר מזה. כל אחד ככה, רצה להיות קדוש וטהור ולא הצליח, נגמר החיים, מצורע סגירו דנהורא עלאה, סגור ממנו אור העליון. נדמה לו שאין הקב"ה צריך את המציאות של דרי מטה שלי. יש כאן חיות אלקות, וכאן יש נחת רוח דייקא ע"י דרי מטה, כל מה שעבר עליך כל ימי חיך עד לרגע זה, וגם מה שעובר עליך ברגע זה ממש. כי כל מה שמתחזק קצת ועוד קצת, זה מאד גדול.

עכשיו לא חנוכה, חנוכה היינו התחדשות. היינו שמחזירים את האור של יוה"כ שכבר היה ונעלם, ומציאות של יוה"כ הוא כל השנה, הוא התיקון של משה רבינו.

כמ"ש להלן וירא ה' כי סר לראות ר"ת כסל"ו, ה' ראה שיש צדיק שסר מהדרגות העליונים ויורד לדרגות תחתונים, סר לראות בצרתן של ישראל, רואה את הסבל של כל אדם, גלות כזה, צער יגון ואנחה. וירא ה'.

סר לראות הוא ממש עכשיו, ענין יציאת מצרים, כמ"ש האריז"ל, משה רבינו בדק, מדוע הוא גלות, צריך אור הדעת.

דרכי נועם

בְּרָצוֹן מִפְּלֵג, בְּלֵי שׁוֹם יְדִיעָה, נְשָׁלָא יַדַּע כָּלֵל מָה הוּא רוּצָה.

מי מדבר היום מקדושת האכילה, לא שאני לא מפרגן לכם קוגל.

אדם הוא נשמה, הנשמה יודעת משהו אחר, יש לה תענוגים נפלאים, תענוג של שבת, תענוג של תורה, תענוג של שכל ומוחין, המוחין הוא החיות, להסתכל בפנימיות.

הגוף, מה שהוא התרגל, שם הוא נמצא,

ה' רצה בדיוק כך, שאתה תאחד את הגוף עם הנשמה, זה נקרא אכילה, מקום שמקבל החיות לגוף עם הנשמה. פותח את ידיו, ה' נתן שפע, מפרש רבינו שיש שני השפעות הבאים יחדיו, שפע הדעת ושפע הפרנסה, שניהם קשורים כאחד. ואנו צריכים לכסוף ולהשתוקק, עיני כל אליך ישברו. תשתוקק לאור השכל.

הלחם והפרנסה בא ביחד עם הדעת. המזון האמיתי הוא ההתחדשות שמאיר בתוכינו הבנה חדשה, שכל חדש.

כי יש לאדם שכל רק לדאוג, יותר שכל יותר דאגה, יותר שבור ויותר חלוש, בשביל זה יש לך שכל? צריך שכל לצד החסדים, כי ימינך וזרועך ואור פניך כי רציתם, לחבר דרי מטה עם דרי מעלה, זה היפוך המרגלים שהם אמרו שאי אפשר לחברן, כמו שאנו אומרים אי אפשר קדושת אכילה, אומר רבינו אל תהיה שלימזל. שלימזל היינו שאתה כן יכול בקלות וסתם אומר שאתה לא יכול, שלום מזל, המזל שלך שאתה טיפש ולא עושה מה שאתה יכול. נשלם עם המזל הזה.

תתעורר לצאת מזה, תתחיל תמיד מחדש.

רבינו מדבר כאן מענין הנקרא הארת הרצון, כל אחד רוצה את זה, וכבר נתבאר לעיל באריכות, ישברו, בעתו, עת רצון שמתרומם יותר מהטבע מהמלאכים, וכמ"ש להלן שצריך לקבל פרנסה, שזה ענין עמוק מאד, שצריך ממשלה, היינו שמוכרח שיהיה לך שייכות עם דבר גשמי, לפרנסה, ושם תקבל את הרמזים שבים החכמה. מקבלים שכל, לא בדיוק מאה אחוז ברוך, אלא רמזים בגדולת ה', רמזים בשמחה, פעמים התנוצצות, פעמים רמז קטן שאתה צריך.

ונחזור להשלים מה שכבר נתבאר לעיל, כבר למדנו וכבר שכחנו, נו, לכן נחזור, זה עמוק מאד, אולי עכשיו יבינו יותר מקודם. כי העיקר לקשר הסוף לתחילת המאמר.

יְבַשְׁמִיעַ הַפְּרָנְסָה לְהַמְלִיכוֹת,

כי אנו צריכין ממשלה על דרי מטה, בעוזה, לוקחים רמז של ידיים דקדושה שיש שם הארה מים החכמה, חסד גבורה תפארת מתפשט בהם מוחין ויש ים החכמה, ימין ושמאל חסד וגבורה, הם הידיים, רמז שאתה אוהב, רמז שלא אוהב. הרמזים שבים החכמה, משם מקבלת המלכות פרנסתה.

שֵׁם הַיָּא נְשַׁחֲקֵת וְנִכְתְּשֵׁת, לְתַן לְכָל אֶחָד וְאֶחָד חֵלֶק פְּרָנְסָה כְּפִי מַה שְׁרָאוי לוֹ. וְזֶהוּ: לוֹיִתֵּן זֶה יִצְרֵת 'לְשַׁחֲקֵ בּוֹ' בְּחִינַת שְׁחָקִים, נְשַׁשְׁם שׁוֹחֲקִין מִן. כִּי הַפְּרָנְסָה, שֶׁהִיא בְּחִינַת מֶן, נְשַׁחֲקֵת וְנִכְתְּשֵׁת אֶצֶל בְּחִינַת הַמְּלִיכוֹת שֶׁהוּא בְּחִינַת לִוְיָתָן, שְׁמִקְבֵּל הַפְּרָנְסָה מִבְּחִינַת: "זֶה הַיָּם גָּדוֹל וְרַחֵב יָדָיִם", הֵינּוּ מִן הַיָּדָיִם שֶׁיֵּשׁ בָּיָם הַחֲכָמָה, שֶׁהֵם

שלי עולה, התורה עולה, זה קדוש, כמה שאני יכול בזה אני עובד את ה', איזה שמחה וחיות. ובוכה לפני ה' כל יום, כל יום יוה"כ, א מחיה, קצת לקוטי תפילות ותהילים ומדבר לה', נהיה יוה"כ, כל יום יוצא חדש. א מחיה. תתפוס, באמצע העבודה עשרים דקות, תורה, וכך אתה דבוק בתורה. ורבינו אומר שאתה לא צריך יותר ממה שיש לך, מה שיש לך, זה הנקודה שלך, ובזה אני בונה עולמות.

ומאיר בנו איה ומלא, תמיד ה' מתכבד אתך, תמיד אתה עושה נחת רוח לה', בקי בשוב, זהו עיקר התשובה, שאתה תמיד קרוב לה', ואם נפלת, יש עצה של אזמרה. תתן אנחה אחת לה' באמת, והנה כבר חזרת בתשובה. וכשעוסק בתפילה נמשך רחמים רבים, כשאדם מתעקש בכל יום בתפילה, בלי טענות ומענות, מגיע כל מה שצריך בעתו ובזמנו, ובאמצע יש גלעזל בראנפן וכל רגע בשמחה.

כי מרחמם ינהגם, משיח יאיר את זה בעולם, לתקן אצלינו כל בלבול ועצבות ותרדמה, ומאיר בנו דעת שה' מלא כל הארץ כבודו, שאפילו אם נפלתי ואני רחוק, איה, הם הלימודים בעבודת ה', פירוש התפילה להרגיש יראת ה', קצת יראה, אל תתייאש, וכן קצת אהבה, להבין פירוש שרבי נתן מפרש, והולך עם הדעת, כך מתרגלים ללכת בדרך של עבודת ה', ללמוד תורה לשמה. לא תורה שממיר אלא תורה של מתיקות. לומדים כדי להתקרב לה'. ואם נפל, מתיחל מחדש.

איה, הוא הידיעות בעבודת ה' שעי"ז אדם גדול מדרגה לדרגה, כשלומדיו יודעים, כשאין לומד לקו"ה ודברי הבעש"ט, והזה"ק, מאיפה ידע, תלמד, ייבנה המח שלך, תלמד בתמימות. הלימוד הוא הנשמה. לא להיות רב, אלא בשביל הנשמה שלך, כל אחד משתנה לגמרי ומתרפא.

וכן הדיבור לה', ולהיות בשמחה, שרבינו מלמד אותנו, שעי"ז הוא מוציא אותנו מחשבת מרירות עוה"ז.

כשמדברים זה עם זה, חליפות, חברים באהבה ושלוה ומתקבצים ביחד, ולומדים יחד דברי רבינו, נמשך החליפו"ת, שזה העיקר שקבלנו בפסח בליל הסדר, בן ותלמיד מקבלים אור יציאת מצרים, בני בכורי ישראל. ואז נמשך בתוך האדם איזה נקודה של דעת, ועי"ז נעשה הארת המקיפין, והוא טועם טעם דעת ושכל.

ובאמצע גם כשנפלת, סגירו דנהורא עלאה, משהו מושך אותך, איזה קצת דעת מושך, כי תמיד יש משהו שמושך את האדם, בלבול עצבו תוכו', כשזוכה מושך אותו מלא כל הארץ כבודו, מושך אותו לימוד אלקות, מושך אותו לחשוב על שמע ישראל, על אנכי ה' אלקיך, ונעשה מקיף, והמקיף הזה משנה אותך לגמרי לטובה.

רבינו אומר שזה המקיף מביא אותנו להארת הרצון.

והנה רבינו לימד שיש דעת של מלא ודעת של איה, והצדיק יש לו בחי' כל דאחיד בשמיא וארעא, מאחד דרי מטה עם דרי מעלה, זה עיקר האדם, לחבר החיים האלה כמו שהם בדיוק, לחבר אותם לה', לומר שכבר עכשיו טוב.

באות ו' אומר רבינו [ו] ועל ידי כְּלִיּוֹת בֵּן וְתַלְמִיד; על ידי זה מי שְׁהוּא אִישׁ חֵיל וְאִינוּ הַפְּרָ (שְׁקוֹרִין: רַע מְזֵל, שְׁלִימְזֵל), הוּא יְכוּל לְקַבֵּל בְּעֵת הָאֶכִילָה הָאֶרֶת הַרְצוֹן, דְּהֵינּוּ שְׁיָאִיר לוֹ הַרְצוֹן בְּעֵת הָאֶכִילָה, וְיִשְׁתַּוְּקֵק וְיִכְסֵף מְאֹד אֵלָיו יִתְבַּרְךְ

דרכי נועם

בְּחִינַת רְמִיזִים בְּנִ"ל:

לא מהמרגלים שלא שומעים בקול הצדיק שיש ממך נחת רוח. אני לא שלימזל, אלא מתחזק בבטחונות דקדושה, שזהו ענין הארת הרצון.

איך יזכה אדם להכנס לאיזה עולם חדש, צריך לצאת מהמגושמקייט שלו, אכילה וכו', אך לא יכול, לכן צריך בטחון, שזה עיקר ההתעוררות שאני כן יכול להיות יהודי, לצאת מיאוש שלו, להאמין שאני כן יכול להתחיל התחלה חדשה, לא מרגל שמתייאש, אלא יודע שאני כן יכול להרוויח, בדבר קטן אחד הכל משתנה לטובה, גם שלימזל יש לו היתר לעשות משהו בקדושה.

אחד שלא שולט על השכרות שלו, או על העצבות ושגעון שלו, איך יוצאים מזה, זהו הארת הרצון מלמטה, זהו בחי' 'נשחקת', 'בטחונות'.

נבאר באופן פשוט, כשמתחיל לחפש רמזי ההתחזקות. פעמים מאיר לו איזה דיבור, ששמע מחבר משיעור, איזה רמז להתעורר מחדש, יש רמז של התחזקות דרי מטה, ויש רמז של דרי מעלה, איזה דרך ביהדות, אזי נעשה 'שחיקה', כלומר שאתה מוצא דרך בעבודת ה', כי נשחק לכל אחד מה שהוא צריך, פרנסה שאני צריך, ושכל ודעת שאני צריך, ונעשה שחוק, הארת השכל בדיוק כמו שאני צריך.

ומה אתה עושה עם ההארה הזאת, אתה מתחיל הארת הרצון דלמטה, כלומר שאני יודע שאני מיואש בצרה, אבל מבטל את זה, זורק את זה, כשאני רעב אוהב את המאכל הזה, מתגבר, לא.

אנו מדברים עכשיו יסוד גדול בדרכי העבודה, אל תהיה שלימזל, רוצה לזכות משהו, והיצר הרע מתגבר להרדים את האדם לגמרי כשלימזל, התחלת לקחת רמזים שבים החכמה, התחלת קצת לברר את העולם, והנה נעשה לוייתן נחש בריח, יצרת לשחק בו, מכינים לך מנה מדוייקת בשבילך, חבר, וכו'. ועכשיו אתה הולך לעשות משהו בעולם, ואתה מלא תאוות וירידות. אבל הנה קיבלת מנה של שכל שאתה כן יכול לעשות משהו.

אבל למעשה לא יכול לעשות כלום, כי עדיין יש לך מוחין של מרגל, לכן צריך להתחדש, לומר 'אני לא יודע', להשליך השכל. כשיש משקה שאני אוהב, לא, אני לא אוהב את זה, זה סתם כלום, חושב שאני לא רוצה את זה, ואם תאמר, והרי אח"כ אני כן רוצה את זה, אח"כ כן רוצה, אז תחשוב אולי יש שם אלקות. הנה קצת הסיח דעת, ואח"כ חוזר היצר הרע, תאמר עוד פעם, אני לא יודע אם אני יודע את זה בכלל, היצר הרע מבלבל לך את הראש, ואתה מבלבל לו את הראש. ואתה משתמש עם ההארה של דרי מטה ודרי מעלה, שבוודאי יש כאן איזה עבודה.

וכיון שקבלת מן שחוק, סיגריה שאתה אוהב בדיוק... כשאתה משתמש עם זה, כללת איה ומלא, ונעשה בינה, איך אתה משתמש עם זה, כשיש לך בטחון, שאתה מנסה להיות יהודי, ומתאפק קצת מהתאוה. בכל ענין, אכילה וקדושה, מתאפק, וכן בענין העצבות ודאגות שאנשים אוהבים את זה יותר מכל התאוות כולם, תסיח דעת מזה. כי קבלת מנה טובה. ואז יש לך שייכות עם הידיים שיש בים החכמה. ועתה צריך בטחונות.

יש בספירה קטנות א' וקטנות ב', קטנות ב' הוא שם אכד'טם, בטחו בה' עדי עד, בוטח שיבואו גדלות. זה קטנות

כי הלוייתן נקרא פעמים נחש עקלתון, מעברים של דרי מטה, והלוייתן נקרא בצד העליה נחש בריח, אדרבה הוא עיקר החיבור מארץ לשמים, להעלות דרי מטה לדרי מעלה. אם הוא מקבל הרמזים שבים החכמה, נעשה פרנסה למלכות.

שוחקים מן, הרקיעים שמביאים הפרנסה לכל אחד מה שצריך. וכאן הזכיר ענין לוייתן והים הגדול ורחב ידיים. לשון פלאי של רבינו.

כי אנו זקוקים לשתי מנות. מנה של דרי מעלה ומנה של דרי מטה, ובדיוק איך שאני אוהב, נשחקת לכל אחד ואחד לפי מה שראוי לו, כל אחד צריך הרגשה אחרת, מאותו התורה, אחד צריך חיות חדש, שמחה נוראה, ניגון, כל אחד משהו אחר שמעורר אותו, וכל אחד 'כראוי לו', הפרנסה צריכה כראוי לו, זה צריך כך וזה צריך כך, וכל זה מ'פותח את ידך ומשביע לכל חי רצון'. שנפתחין הידיים, כלומר הרמזים שבים החכמה, ומשביע את האדם, מתי, כשיש רצון, הן ברוחני הן בגשמי.

לוייתן זה יצרת, כי נעשה נחש בריח, שמברר בירורים מנחש עקלתון, איך מברר, ע"י אמונה ותפילה יש ישועה. הנחש העקלתון יוצא ממנו הניצה"ק, נפטרין מהצרה ונמשך שפע חדש, נחש בריח, ונשחקת בנצח הוד יסוד, שנעשה למעשה שפע וישועה ורוח נבואה, פרנסה בפועל ממש. עצה שבאמת צריך.

מה זה 'נשחקת', מה מקבלים שם?

וְזֶהוּ: בְּלִים אֱלִיךְ יִשְׁבְּרוּן לַתֵּת אֲכָלִים בְּעֵתוֹ. הַיּוֹם ר"ח, אומרים ברכי נפשי, שם כתוב ישברון ב'ן', **כִּי הִנֵּל מִסְתַּבְּלִין וּמִצְפִּין עַל פְּרִנְסָה, רבינו הבין את העסק... **וְהַמְלִכּוֹת מְלִקְט וּמְקַבֵּץ כָּל אֱלוֹ הַבְּטָחוֹנוֹת שֶׁל כָּל בְּאֵי עוֹלָם**, ה' שלח אותנו להמליך את ה' בעוה"ז בבחי' נחש, וכל בירורים שכל אדם עושה, זה החיות שלו כשוהא מאמין, רק זה מה שאנו עושים, מלה של תפילה, ושמה שזכה לברר, **מִה שְׂכָלִים מִצְפִּין וּמִסְתַּבְּלִין עַל פְּרִנְסָה, וְעַם אֱלוֹ הַבְּטָחוֹנוֹת עוֹלָה הַמְלִכּוֹת וּמְקַבֵּל פְּרִנְסָה מִן יְדֵים הַנִּ"ל. וְזֶהוּ: "בְּלִים אֱלִיךְ יִשְׁבְּרוּן", הַיּוֹם עַל יְדֵי הַבְּטָחוֹנוֹת הַנִּ"ל, שְׂכָלִים יִשְׁבְּרוּן אֱלִי, וּמִצְפִּין וּמִסְתַּבְּלִין עַל פְּרִנְסָה, עַל יְדֵי זֶה נִמְשָׁךְ הַפְּרִנְסָה עַל יְדֵי הַמְלִכּוֹת בְּנִ"ל.****

ישברון היינו שבוטח שכן זכיתי לעשות טוב, לא שלימזל, אלא בוודאי פעלתי דבר טוב בעולם, אבא תאיר בי שמחה, תאיר נחמה'לע בלב יהודי, בטחונות לה', הבטחון היינו שאדם פועל דבר והוא יודע שזה עולה, שיעלה להיות נחת רוח למעלה, הבירורים נעשין אחוריים דעולם הבינה, כי הבירורים הם חלקי אלקות הם עולים להיות חלקים מעולם הבינה, משם הם הגיעו. ואח"כ נמשך שפע מבחינת יובל בינה.

התחלנו עכשיו מלמטה, איך זוכים להארת הרצון, איך הוא כל הסדר הזה, לזכות להארת הרצון שמשנה את האדם לגמרי

למטה הוא ענין בטחונות, שהוא יודע בוודאי שאזכה להשיג. המלכות מלקטת הבטחונות, שאני מאמין באמונ השלימה שאתה שומע תפילתי, ואני עושה לך נחת רוח, כלומר שאני

דרכי נועם

(בַּמִּדְבָּר כ"ג): "כָּעֵת יֹאמֵר לַיַּעֲקֹב וְלְיִשְׂרָאֵל מֶה פָּעַל אֵל, כִּמוֹ שֶׁאָמְרוּ רַבּוֹתֵינוּ, זְכוֹרֵנוּם לְבָרְכָה (יְרוּשָׁלַיִם שִׁבְתָּ פָּרָק ב): 'עֵתִידִין צְדִיקִים שִׁיְהִיָּה מִחְצָתָן לְפָנִים מִמְּלֹאכֵי הַשָּׁרֵת'. 'מִחְצָה' זֶה בְּחִינַת מְקִיפִים, שֶׁהֵם הַמְּחַצֵּה שֶׁל הַשָּׂכָל. וְלַעֲתִיד יְהִיָּה מִחְצוֹת הַמְּקִיפִים שֶׁל הַצְּדִיקִים לַמַּעֲלָה מִמְּקִיפִים שֶׁל מְלֹאכֵי הַשָּׁרֵת, וְאֵז יְהִיָּה הַשְּׂגָתָם בְּחִינַת מֶה, בְּחִינַת: מֶה פָּעַל אֵל. וְזֹאת הַהֲאָרָה שֶׁל בְּחִינַת מֶה הוּא בְּחִינַת הָאֲרֵת הָרְצוֹן, שֶׁהוּא לַמַּעֲלָה מִן הַכֹּל, וְהוּא מִתְגַּלֶּה בְּעַת הָאֲכִילָה, בְּבְחִינַת: "וְאַתָּה נֹתֵן לָהֶם אֵת אֲכָלָם בְּעֵתוֹ" בְּעֵתוֹ דִּיקָא, בְּחִינַת הָאֲרֵת הָרְצוֹן שֶׁהוּא בְּחִינַת מֶה, בְּחִינַת: "כָּעֵת יֹאמֵר לַיַּעֲקֹב וְלְיִשְׂרָאֵל מֶה" וְכו', בְּחִינַת מְקִיפִים הַפ"ל שֶׁהֵם בְּחִינַת מֶה, שְׁזָהוּ בְּחִינַת הָאֲרֵת הָרְצוֹן כַּפ"ל:

כשִׁמְנָסָה עוֹד פַּעַם וְעוֹד קֶצֶת, הַכֹּל בִּיחַד נַעֲשֶׂה הָאֲרֵת הָרְצוֹן, אֵל תֹּאמֵר 'אֵי לֹא יוּכַל', כִּי כֵן נֹתִיבֵם לָךְ אִיזָה הָאֲרֵת, תַּעֲשֶׂה עִם זֶה מִשְׁהוּ. כֹּלל גְּדוֹל כְּשִׁמְקַבֵּל הָאֲרֵת, צָרִיךְ לַעֲשׂוֹת עִם זֶה מִשְׁהוּ, וְאֵז נִכְנָס לְבִטְחוֹן וּמְקַבֵּל הָאֲרֵת הָרְצוֹן הַעֲלִיּוֹן.

וְהוּא בְּחִי' יוֹב"ל, וְזֶהוּ: "כִּי יִמְיָרְךָ וְזָרְעֶךָ וְאוֹר פְּנִיךָ כִּי רָצִיתָם" (תְּהִלִּים מ"ד). 'יִמְיָרְךָ וְזָרְעֶךָ' זֶה בְּחִינַת הַיָּדִים הַפ"ל, שֶׁבָּהֶם מִתְגַּלֶּה הָאֲרֵת הַמְּקִיפִים, שֶׁהוּא בְּחִינַת הָאֲרֵת הָרְצוֹן כַּפ"ל. וְזֶהוּ: "וְאוֹר פְּנִיךָ כִּי רָצִיתָם", כִּי הַמְּקִיפִים הֵם אוֹר הַפְּנִימִים, וְזֶהוּ: "כִּי רָצִיתָם", כִּי הֵם בְּחִינַת הָאֲרֵת הָרְצוֹן, כַּפ"ל:

וְזֶהוּ: "אֲשֶׁרִיךְ אֶרֶץ שְׂמֹלְכָךָ בֵּן חֲרוּיָן וְשָׂרְיָךְ בְּעֵת יֹאכְלוּ" (קִהְלֵת י') (ה). 'חֲרוּיָת' זֶה בְּחִינַת יוֹבֵל, שֶׁהוּא בְּחִינַת כְּלָלִיּוֹת בֵּן וְתַלְמִיד, כִּי יוֹבֵל הוּא אוֹתִיּוֹת: "וְכָל בְּנֵיךְ לְמוֹדֵי" (יִשְׁעִיָּה נ"ד), זֶהֲיִנּוּ כְּלָלִיּוֹת בֵּן וְתַלְמִיד. כִּי בְּנֵיךְ זֶה בֵּן, 'לְמוֹדֵי ה' הֵם תַּלְמִידִים, וּמְבַלְלִיּוֹת בֵּן וְתַלְמִיד שֶׁהוּא בְּחִינַת יוֹבֵל, בְּחִינַת חֲרוּיָת, מִשָּׁם מְקַבֵּל הַמְּלָכוּת הַפְּרִנְסָה כַּפ"ל. וְזֶהוּ: "אֲשֶׁרִיךְ אֶרֶץ שְׂמֹלְכָךָ בֵּן חֲרוּיָן" שְׂמֹלְכוֹת מְקַבֵּל הַפְּרִנְסָה מִבְּחִינַת חֲרוּיָת, בְּחִינַת יוֹבֵל וְכו'. כַּפ"ל. וְזֶהוּ: "וְשָׂרְיָךְ בְּעֵת יֹאכְלוּ". 'בְּעֵת' זֶה בְּחִינַת הַתְּגָלוֹת הָרְצוֹן שֶׁמִּתְגַּלֶּה בְּשַׁעַת אֲכִילָה, בְּחִינַת: כָּעֵת יֹאמֵר וְכו' כַּפ"ל (ו):

רַק כֵּאֵן הַזְכִּיר אוֹר הַבִּינָה, כִּי זֶהוּ חֲרוּיָת. לֵב שִׁישׁ בּו הַשְּׂרָאָה שִׁמְאִיר בּו אוֹר הַפְּנִימִים, שְׁזֶה עוֹשֶׂה לָנוּ, פַּעֲמִים בְּשִׁלְמוֹת פַּעֲמִים פַּחוֹת. אֲבָל מִמְּשִׁיךְ הַתְּחַדְּשׁוֹת. תַּעֲשֶׂה עוֹד קֶצֶת וְעוֹד קֶצֶת, וְתִזְכֶּה לְאוֹר הַפְּנִימִים.

זֶהוּ עֵינֵי הַמִּתְכוּן לְשִׁנּוֹת אֵת הַחַיִּים, בְּתַחֲלִילָה קֶצֶת הָאֲרֵת, וְעוֹסֵק בְּתוֹרָה, כִּי הַתּוֹרָה זֶה הַכֹּל, וְהַשְּׂמַחָה זֶה הַכֹּל, כְּשִׁישׁ הָאֲרֵת הָרְצוֹן הָרֵאשׁוֹן, וּמִתְעַקֵּשׁ, וְאֲח"כּ יִמְיָרְךָ וְזָרְעֶךָ, כִּי הָאֲרֵת הַיְדִידִים שֶׁהִיָּה לָךְ בְּטַחּוֹן, עוֹלָה לַמַּעֲלָה כְּסֹדֵר הַעֲלִיָּה, שְׁעוֹלָה הַרְפָּח וְנַעֲשֶׂה רְצוֹן וְנִמְשָׁךְ שִׁפְעָה, וְזֶהוּ אוֹר הַבִּינָה, שִׁישׁ לָךְ כִּלִּי לְקַבֵּל וְהַלֵּב מִבֵּין. אֲצַל הַצְּדִיקִים זֶה קְבוּעָה, אֲצַלֵּינוּ זֶה עֲלִיָּה וְיִרְדָּה, כֵּאֵן הוּא הַכֹּחַ לַעֲמוּד חֲזָק.

וְכֵאֵן הוּא כְּלָלִיּוֹת בֵּן וְתַלְמִיד, בְּתַחֲלִילָה זֶה הִיָּה הַתְּחַזְּקוֹת שֶׁה' אִיתְךָ, אֲבָל עוֹד לֹא מִיוֹשֵׁב בְּתוֹרָה, אוֹ שִׁישׁ תּוֹרָה, וְיֵשׁ בְּחִי' אִיָּה, יְדִיעָה יוֹתֵר גְּבוּהָה, אֲבָל אֵינִי לָךְ הַתְּחַזְּקוֹת. וּבְשִׁנְיָהם צָרִיךְ בְּחִי' שְׂתִיקָה, אֵתָה מְקַבֵּל אֵת הַדְּבָר כְּמוֹ שֶׁהוּא, וְנִכְלָלִין אִיָּה וּמִלֵּא בִּיחַד.

וְכֹל בְּנִיךְ לִימוּדֵי ה'.

שְׁנֵי, קֶטְנוֹת קֶשֶׁה, הִיָּה בַחֲדוֹר טוֹב, גְּדוּלוֹת רֵאשׁוֹן, בַּר מִצּוּה בַחֲדוֹר הִיָּה בַחֲדוֹר טוֹב, אֲח"כּ נֹפֵל קֶטְנוֹת שְׁנֵי, מוֹכַר בְּטַחּוֹן גְּדוֹל, בּוֹדָאֵי אֶקְרַע אֵת הַיָּם, הַרְבֵּי אוֹמֵר תַּתְּבוּדָד, תַּתְּחַזֵּק, בְּטַח בַּה', בּוֹדָאֵי תִזְכֶּה לַהֲגִיעָה. בְּטַחּוֹן בְּנִפְלִיָּה שֶׁלֹּא אַחַר הַעֲלִיָּה, זֶהוּ הַשֵּׁם שֶׁמִּתְגַּלֶּה בַּל"ג בַּעוֹמֵר, וְשְׁלוֹשִׁים יוֹם וְשִׁלְשֵׁת יָמִים תִּשָּׁב בְּדַמֵּי טַהוּרָה, דָּם טַהוּר, בִּירוּרֵי עוֹה"ז. עוֹד אִזְכֶּה לְבִטְחוֹן בַּה' עַדִּי עַד.

הַמְּלָכוֹת מִלְקֻטָּת אֵת הַכַּחַשׁ שֶׁל בְּטַחּוֹנוֹת. כְּלוֹמֵר כְּשִׁישׁ הָאֲרֵת הַיְדִידִים, וְנַעֲשֶׂה שְׂחִיקָת הַמֵּן שֶׁהַמְּלָכוֹת נֹתֵנֵת לָךְ הַמְּנָה הָרֵאשׁוֹנָה, פּוֹתַח אֵת יְדִיךָ, זֶהוּ כְּלָלִי תָבֵן וְתַלְמִיד מִי שֶׁהוּא אִישׁ חֵיל יִקְבֵּל בַּעַת הַאֲכִילָה הָאֲרֵת הָרְצוֹן. שְׁאִינוּ יוֹדַע מֶה שֶׁהוּא רוֹצֵה. וְאֲחַכּ אוֹמֵר 'רְצוֹן מוֹפְלָג בְּלִי שׁוֹם יְדִיעָה, שֶׁלֹּא יוֹדַע כֹּל מֶה הוּא רוֹצֵה'. יֵשׁ כֵּאֵן שְׁנֵי עֵינַיִם, רְצוֹן מוֹפְלָג וְכוּ', בִּיּוֹב"ל מְסַבֵּיר הָרְצוֹן בְּשִׁלְמוֹת. בְּתַחֲלִילָה אוֹמֵר שְׁנֵיִם בִּיחַד, אֲלֵא שְׁעִדִּין אֵינִי לָךְ כְּלִים לְזֶה. בְּתַחֲלִילָה מֵאִיר לָךְ רְצוֹן מוֹפְלָג שֶׁשִּׁמְעַת אִיָּה וּמִלֵּא, אֲבָל עַדִּין לֹא יִכּוּ לַעֲשׂוֹת כְּלוֹם, רַק 'אִינוּ יוֹדַע כֹּל מֶה הוּא רוֹצֵה'. הָאֵם הַכּוֹנֵה רִיבּוֹי אוֹר שֶׁל הָאֲרֵת הָרְצוֹן, אֲבָל לַמַּעֲשֶׂה מִהַמְּשָׁךְ הַמֵּאֵמֵר שְׁנוֹתֵן לְכֹל אֶחָד מֶה שֶׁהוּא צָרִיךְ, נִשְׁחַקָּת, בְּזֶה צָרִיךְ בְּחִי' בְּטַחּוֹנוֹת.

דְּבַר רֵאשׁוֹן אִינוּ יוֹדַע מֶה הוּא רוֹצֵה, מִי אוֹמֵר שְׁאִינוּ שְׁלִימָזֵל, אוֹלִי אִינוּ אִישׁ קְדוּשָׁה? אוֹלִי אִינוּ אֲתַאֲפֵק? וְכֵן נִכְנָס לְעַבּוֹדַת ה'. וְלִשְׂמַחַת הַמִּצְוֹת. אוֹלִי מוֹתֵר לִי לְהִיָּת בְּשִׁמְחָה, וְאוֹלִי מוֹתֵר לִי לְחַשׁוֹב מִהַקְּב"ה בְּדַבְּרוֹת, אוֹלִי?

אִינוּ יוֹדַע מֶה הוּא רוֹצֵה. מִצַּד אֶחָד בִּיטוּל אוֹר חֲכָמָה, וּמֵאֵיךְ הַבְּנָה, בִּינָה. מִרְגִּישׁ גִּישְׁמַאֲקִיט, וְכֵן הַסִּיחַ דַּעַת מִהַתּוֹאָה, זֶה רִגַע אֶחָד, וּמוֹשְׁכִים אֵת זֶה כְּמֶה שִׁיכּוּלִים, וְלֹא לוֹמֵר שְׁזֶה כְּלוֹם, בְּטַחּוֹנוֹת שֶׁמֶה שִׁישׁ לָךְ זֶה טוֹב, וְהַמְּלָכוֹת מִלְקֻטָּת, הָאֲמוּנָה שֶׁמֵאֵמִין שֶׁהַתְּחַלָּה שֶׁהַתְּחִילָה הָאֲרֵת הָרְצוֹן, זֶה כֵּן טוֹב, וְהָאֲרֵת אִיָּה וּמִלֵּא בְּכִלְיוֹת גּוֹרֵם הַיִּשׁוּעָה.

כִּי בְּאֵמַת קֶשֶׁה לְצַאת מִצְרַעַת, רוּחַ מְסַאֲבָא, יֵשׁ דְּבָרִים קְשִׁים בְּעוֹהֵז, ה' רוֹצֵה שֶׁתְּהִיָּה כֵּאֵן בְּעוֹה"ז, וְהוּבָא אֵל הַכּוֹהֵן אִישׁ הַחֹסֵד, הוּא יִרְפָּא אוֹתְךָ, יִשְׁחַק אִיתְךָ, קֶצֶת לְסִגּוֹר אוֹתְךָ שְׁבֻעַ שְׁבֻעִים, יֹאמֵר לָךְ טֵמֵא אֵתָה תַתְּעוֹרֵר בְּתַשׁוּבָה, וְאִינוּ יוֹדַע מֶה שְׁאִינוּ רוֹצֵה, צָרִיךְ הַתְּחַזְּקוֹת

וּרְבִינוּ מִלְמַד שֶׁלֹּא לְהַסְתַּכֵּל עַל הָעֵבֶר, כְּשִׁישׁ לִיקוּט הַבְּטַחּוֹנוֹת, כְּמִתְלַקְטִים כֹּל הַתְּחַלּוֹת. אֵתָה נְהִיָּה מְלִיוֹנֵר.

כּוֹלֵם אֵלֶיךָ יִשְׁבְּרוּן, בְּטַחּוֹן לְזַכּוֹת לְשַׁעַר הַיָּדֵינִי. וְנִמְשָׁךְ פְּרִנְסָה לְנַשְׂמָה, דְּבַר שִׁימְשׁוֹךְ אוֹתִי בַחַן שֶׁל אֵמַת. נִתַּת לִי קֶצֶת שְׁכַל שְׁזֶה מִתּוֹק לַעֲשׂוֹת דְּבַר בְּקִדְשׁוֹה, תֵּן לִי עוֹד קֶצֶת. פְּרִנְסַת הַנֶּפֶשׁ.

וְזֶהוּ: "לִתֵּת אֲכָלָם בְּעֵתוֹ" בְּעֵתוֹ דִּיקָא, בְּחִינַת הָאֲרֵת הָרְצוֹן, שֶׁמִּתְגַּלֶּה בְּתוֹךְ הַפְּרִנְסָה, שֶׁהוּא בְּחִינַת: "כָּעֵת יֹאמֵר לַיַּעֲקֹב וְלְיִשְׂרָאֵל מֶה פָּעַל אֵל", בְּחִינַת: "וְאַתָּה נֹתֵן לָהֶם אֵת אֲכָלָם בְּעֵתוֹ", בְּחִינַת: "פּוֹתַח אֵת יָדְךָ וּמִשְׁבִּיעַ לְכָל חַי רְצוֹן", כַּפ"ל:

וְכֵן נַעֲשֶׂה עֵת רְצוֹן, שְׁאֵתָה יוֹדַע שֶׁה' רוֹצֵה אֵת הָעֵנִין שְׁלִי, בְּטַחּוֹנוֹת.

וְזֶה בְּחִינַת (תְּהִלִּים קמ"ה): "וְאַתָּה נֹתֵן לָהֶם אֵת אֲכָלָם בְּעֵתוֹ". בְּעֵתוֹ זֶה בְּחִינַת הָאֲרֵת הָרְצוֹן הַפ"ל, בְּחִינַת

דרכי נועם

וזהו הסדר של כניסה לעבודת ה', לא לגשת לזה כשלימזל, רוצה? תעשה קצת הארת הרצון. רבי נתן מקשר להארת הרצון הפשוט של האדם מתוך המצב הקשה של יאוש, לא יודע כלום, אני לא מרגל, הנה עושה חנוכה, וירא ה' כי סר לראות. רבינו אומר שה' איתי ואצלי, תתחזק בעצה פשוטה של שמחה ותפילה והתחלה חדשה. ובטחון, וכך רבינו בונה מזה משכן. והבטחונות עולים ויש לך כלים לים החכמה, שזה בינה ויובל, ואתה יכול לכלול שניהם כאחד.

מצד אחד יודע שה' איתי ואצלי, מלא חיות, רוח חיים, ואח"כ משבר לבו לפני ה', רוצה לעשו תדבר בקדושה, ולא להסתכל על הנפילות של אתמול. כך הוא סדר עבודת ימי הספירה.

חנוכת המזבח. כי הארת הרצון העליון היינו שאתה רואה שה' ממש נמצא כאן, שהרי זה מציאות תמיד שה' נמצא כאן לעולם, אלא שבקטנות הדעת אין אדם יודע בין מצוה לעבירה, לא יודע מעוה"ב ומצורע וכו', כשיש שכל, מתעורר לנקודה אחת של שכל, וכל אחד זוכה לזה לפעמים, התנוצצות אלקות, וזה מה שצריך לחזור לעורר.

הארת הרצון, אור הפנים היינו שה' נמצא כאן תמיד, בני בכורי, אני צריך אותך, את העבודה שלך, אתה מכבד אותי, במאכל הזה אתה מחבר לגוף שלך כדי שהנשמה תחיה, ותהיה מחובר. תאמין באמונה שלימה.

אין מסיחין, שתוק, שתיקה הוא כלליות איה ומלא,

אין מסיחין בסעודה, זהו הסיום, אין שואלים קושיות, בוודאי השכינה פה, לא אומר 'אולי התגשמת', עשיתי ברכה ואני שמח, זהו החיזוק של איה ומלא. אני בוודאי כן טוב. ואח"כ בהתבודדות תוכל לצעוק על יותר, אבל אל תיכנס לעצבות. תתחיל מחדש, מאכל חדש, ספירה חדש, שבת חדש, חודש חדש, קידוש חדש, תמליך את ה', תמשיך מוחין בכל הבריאה.

זהו בטחונות, לבטוח שאתה עושה את זה.

וההתחלה הוא בירידה לליתן, נחש עקלתון, משם אתה מאיר קצת הארה של רמזים, לא יודע מה רצה, קצת איה וקצת מלא, העיקר לחשוב מהתכלית. בעוה"ב תוכל לשבת עם הצדיקים, ומי יודע איפה אפשר לשבת שמה, ה' ישמור. אדם לא חושב על זה, איזה תעונג של יום שמחה, גישמאקייט של התחזקות. לא להרפות. אלא בטחונות. ה' שוחק לך מנה מדויקת מה שאתה צריך לסבב, לשחוק ולשבר הקליפות.

ליתן, מציאות התהומות של עוה"ז. הללו את ה' מן הארץ, תנינים וכל תהומות. יסוד העפר כתוב אח"כ, מה זה תהומות. ה' עשה בחי' מלכות הסתרה, זהו הארץ. תנינים כלים שבורים, נחש העקלתון, תהומות הכל נפל, ואח"כ סדר התיקון. אש וברד שלג וקיטור, תנינים לא הכונה דגים, כבר כתוב כל בעלי החיים, אלא שה' עשה החיים שלנו ככה, ג' תאוות, זה הבריאה של דרי מטה, וה' רוצה שתתעורר מזה, ומה שצריכין, זה פרנסה בגשמיות ורוחניות.

ורבינו אמר פירוש נפלא על פותח את ידך, שלא נמצא בעולם כפירוש הזה, וכן תורה ס"ו, מכח אל הפועל, איזה גישמאקייט להתגבר, להתאפק, לברך ברכת המזון כראוי,

וְזֶה בְּחִינַת (תַּעֲבִית ה'): 'אֵין מְסִיחִין בְּסַעֲדָה', כִּי אֵז, בְּשַׁעַת סַעֲדָה, מְאִיר הָאֶרֶץ הָרָצוֹן שֶׁהוּא בְּחִינַת הָאֶרֶץ הַמְּקִיפִים, שֶׁהֵם בְּחִינַת שְׁתִּיקָה, בְּחִינַת: שְׁתִּיקָה, כִּךְ עָלָה בְּמַחְשָׁבָה, כִּכ"ל:

אין מסיחין, הוא שלימות הביטול.

זהו שהתחיל לעיל שיש כלליות בן ותלמיד, ועת רצון, בתחילה כבר הזכיר שניהם ביחד, להראות שיש הארת הרצון, ואמר שזה נמשך מהצדיק בבחי' מ"ה פעל א"ל, וכאן אומר שהכל מתחיל מבחי' דרי מטה, בחי' ממשלה, ושזה נמשך מהרמזים, והרי שהכל מתחיל למעלה מהרמזים, שזה הדיבורי ששאנו מדברים בלקוטי מוהרן, מהצדיק שהוא בחי' אור מה, ורוצה לכלול מה שיכולין, אבל מוכרח להיות איזה נסיון למעשה, דרי מטה, שעה ישוב הדעת. הולך עם דעת לה', אם באוכל ושתייה, אם במדבר עם אנשים, אם הליכה ברחוב וחושב על ה', כל דבר בדיוק בדרך הזאת.

וההתחלה תמיד מלמטה, שהמלכות מקבלת הארת הידיים, והרי בתחילה מקבלת נה"י, ליתן, מלא. וכו'.

הענין פשוט מאד. נתבאר לראות בפנים מה שכתוב כאן. וכלל הדבר כי מרחמם ינהגם, הצדיק מוליך אותנו לחיים טובים, אלא שהתרגלנו באוכל ושתייה וכו' וכו', רחוקים משכל, כל אחד הקרירות שלו, הגאווה שלו, או אומר אני רבי מקובל, או אומר אני כלום, התכלית האמיתית להיות יהודי שמח, לקבל שבת קודש, שבת הוא פותח את ידך, ראש חודש, כל יום הוא יום חדש. מלא התחדשות.

הנה בא חודש חדש, עוד חודש של גן עדן, לעשות נחת רוח לה', תמיד אני פועל משהו, יום של תשובה, יום של ירידה שאני שב בתשובה שם, כי ה' תמיד נמצא. אין לו עם אחר חוץ ממנו.

רבינו מסביר כל הענין הזה שנעסוק בשיחת חברים, שיהיה לנו שייכות עם דעת ומקיפין, ואתה תופס שיש דבר כזה, המרגלים אומרים שאין דבר כזה, זה מדי גבוה, רבינו מאיר לכל אדם הרהור תשובה ושמחה, ההארה הזאת אנו זקוקים, אל תתייאש. כל יום תקשר לעומר שעורים, להפוך מאכל בהמה דרי מטה למאכל אדם דרי מעלה.

זהו הארת כי כל בשמים ובארץ, שמאיר עת רצון תמיד לכל אדם, בכל עת ובכל שעה יש עוד מעשה, פרנסה ובריאות. רבינו אומר תתעורר כמה שאתה יכול, תקח קצת את המצב של מלא כל הארץ כבודו, קצת התחזקות, קצת לעשות מצוה. להכנס לאיזה עבודה, לאיזה תפילה, בלי יאוש, ואח"כ לבטוח, ובזה אתה לוקח הארת הידיים ואתה בוטח שזה פעל בוודאי, והמלכות מקבלת מזה הפרנסה. ונעשה פותח את ידך.

אומרים באשרי קודם התפילה באופן קטן, ואשרי ובא לציון בשלימות גדול,

הנה עברו ימי הפסח, יצאנו ממצרים, הנה מגיע הרגשה בימי הספירה בבחי' דרי מטה, אתערותא דלתתא, מתוך מצב שאני לא מרגיש כלום, מאכל בהמה, מה צריכין לעשות. לדעת שהיום שלך מנוי וספור, יש בו תיקונים נפלאים, ברגע אחד הכל מתפנה ליום של ספירה.

כך נזכה לקבל את התורה.

דרכי נועם

אלא שאדם אוהב מרה שחורה, כי רוצה כבוד. ומתעקש להיות צדיק מושלם, זה עבירה הגדולה ביותר, מרגלים, מצורע, לשה"ר, זה הנסיון הגדול ביותר היום, כי כשהיה שלום ואהבה בין אנ"ש, נמס כל הרע של כל אדם, מתחזקים ביחד לנגן אלקות ושמע ישראל, ללמוד שיעור וחי גן עדן.

גוי אין לו כלום בחיים, אדם בלי תורה הוא משוגע, מוכרח יי"ש, העולם משוגע על כבוד שקר וממון ובלוף, לנו יש הקב"ה.

הרבי מאיר לנו, אני משלים הכל, אתה תתחזק בהארת הרצון, אני רוצה להיות עשיר, לצאת משלימזלקייט, גם שלימזל יכול להתחזק קצת. כמעשה האינדיק. לתפוס חצי שעה יום כיפור כל יום, לתפוס קצת תורה, לצייר קצת מציאות אלקותו ית'. להתאפק ממהו, למה לא? ננסה לטעום כמה שזה מתוק.

זכור את יום השבת לקדשו, אין לך מושג כמה כח חדש שיש בכל שבת לקדש אותך. בשבת מאיר שלימות היוב"ל שנפתח ים החכמה, ונעשה השתוקקות כזאת. שהרצון חזק כ"כ, כדין נפיק משלימזלקייט דיליה.

רבינו מוציא אותנו מהיאוש. ע"י הרצון, רציני? תבטח שה' ראה. ואז יאיר עליך, אור פניך עלינו אדון נשא. וירד ה' על הר סיני, לבנונית כזאת, תכסוף לשבועות, תצא משכחת התורה שאומרים שהתורה זה רק הלכה שצריך לקיים, תבין שהתורה זה הנשמה שלך, התורה מחיה אותך, הופך אותך לשטיק כבוד שמים, ויש לך תכלית. זהו אורו דרשב"י.

אנו מצפים להתחיל לדעת שיש עולם כזה מתוק. ובני ישראל יוצאים ביד רמה, בריש גלי, רבי שמעון בר יוחאי, רבי יצחק בן שלמה, האריז"ל, רבי ישראל בעל שם, רבינו אמר ששמו יצחק, בן שמחה. כשצריך להביא ישועה לאדם צריך בחי' דין, צדיקים מתלבשים בבחי' יצחק לעזור לאדם.

ענין רבינו נמצא בעולם, ה' יזכנו שנדבר יחד בעבודת ה', יהיה לנו שייכות עם החליפות. כל אחד מאיתנו המשך לאבות הקדושים, ואז נזכה להארת הרצון, לא רק וילד משוגע, אלא עם כלי, כשה' ירצה זה נמשך, ומזה נמשך פרנסה בשפע, פותח את ידיך, וידיעות בתורה והצלחה בעבודת ה', וכך אנו קמים בר"ח אייר, אויבי ישובו יבשו רגע, הרע נופל, ומתרפאים, ספירה מוציא אותנו מהיאוש, וזוכין באתערותא דלתתא.

נתעורר לשמוח בהארת הרצון למעלה, ויתגלה הרצון בביאת משיח צדקינו בב"א.

בכל יום ויום גישמאק כזה, אל תסתכל מה שהיה עד עכשיו, תתפוס מה שאתה יכול,

רבינו מאיר בנו הארה של מלא כל הארץ כבודו, תתפוס מה שאתה יכול. וזה עושה הארת הידיים שלוקח מים החכמה. איזה, והרי עדיין לא היה הבינה, ש"ע נהורין מתלבשין בבינה, אתה מקבל את הארה הראשונה ברחמים גדולים, שמאיר בך אור מ"ה החדש, הצדיק אומר 'בעתו', יש עת רצון שבכוחו להתקרב לרבינו, ולהיות בשמחה, לזכור ניסים למעלה מדרך הטבע, לצאת מהיאוש, להתקרב לרבינו לחיות חיים נפלאים משונה פריילאך, בלי משוגע.

זהו ספירת ימי הספירה, ה' נותן לי הארה כזאת, ובכל יום יש פותח את ידיך, ידיעה בבחי' איה ומלא, אלא שאני מפספס את זה בשלימזלקייט, לכן אני יוצא מזה, מנסה תמיד מחדש להיות שמח, להיות קדוש, לא מסתכל אם מצליח, לא הצליח, שבים בתשובה, והעיקר לא להיות מרגל הבודק מה היה אתמול, רק מאמין בסליחה ומחילה, וכשאתה מתחזק, מוכרח שיהיה לך בטחונות. ה' בוודאי בן איתי, הרי שקבלת את הארת איה ומלא, באופן של שתיקה. שמאמין באמת שיש ניצה"ק חיות אלקות, מאמין באמונה שלימה שכן המלך נמצא בזה, ויש לו צער ואני פודה אותו, זהו בטחונות, שנעשה בוודאי יחוד קוב"ה ושכניתי, זה מה שאני חושב, ומאמין שזה כך. ועי"ז נעשה הארת הרצון שה' נותן לנו גאולה, כמו שתאערותא דלעילא של פסח, וכן בלילי ספירה יש חלק של הבלעת הדמים מתביישים על נפילת המדות, אהבות פחדים וכבוד עצמי ולא רואה חן הבריאה, ולא יכול לנצח, חן של שקר, וחשק אחר אני צריך, הבלעת הדמים היינו שאני מתבייש בזה ומיד בוטח שה' ראה, מלא כל הארץ כבודו. הרהור תשובה אחד, ה' ראה בוודאי.

רבי נתן מפרש את המאמר הזה בשני אופנים, האחד שהעיקר הוא הרצון של האדם, השני הוא הארת הרצון צמאה לך נפשי בכמיהה וכיסופין וזה תלוי בזה, אם אנו מתחזקים ברצון שלא להיות שלימזל, זוכין לרגעים טובים כאלה, יש לי רבי, ואני עושה מה שאני יכול.

בתחילה דיבר ים החכמה, באופן של ביטול, רצון לא לישון, אח"כ הארת הרצון ממש, נעשה בחי' שבת קודש.

פרשת טהרה, לצאת מזיבה וזברים נמוכים ביותר, כי ה' נמצא בכלמקום, מלא כל הארץ כבודו, ובסוף הפרשה, דבר הקשה ביותר בעולם, ה' מלא כל הארץ כבודו, תאמין בעבודת ה'. כי מרחמם ינהגם, אלא שהעונות לא נותנים, לכן צריך חנוכה, התחלה חדשה, כי בשאין ביהמ"ק אין תורה ז' נכנס לך בעצמות. אני לא רבי שמואל שפירא מה אני יכול לעשות. אבל רבינו מדבר לכל אחד, תכניס בנפשך שמחת חיים.

העולם רוצים למחוק אותנו לגמרי כאילו אין שייכות עם בורא כל עולמים, רבינו מתייגע להאיר בנו, אך אנו בבחי' מרגלים וצרעת ולא יכולין לקבל האור, לכן העיקר אצלנו רק התחלה חדשה.

אל תקשו לבבכם, כי תמיד לכו נרננה, להודות לה' כי לו אנחנו, רק היום בקולו תשמעו, להמליך את ה' מחדש. בכל יום התחלה חדשה. לתפוס בכל יום תורה ותפילה, ולהסתכל על עצמך טוב.